1951. november 8

VII. évfolyam, 45. szám

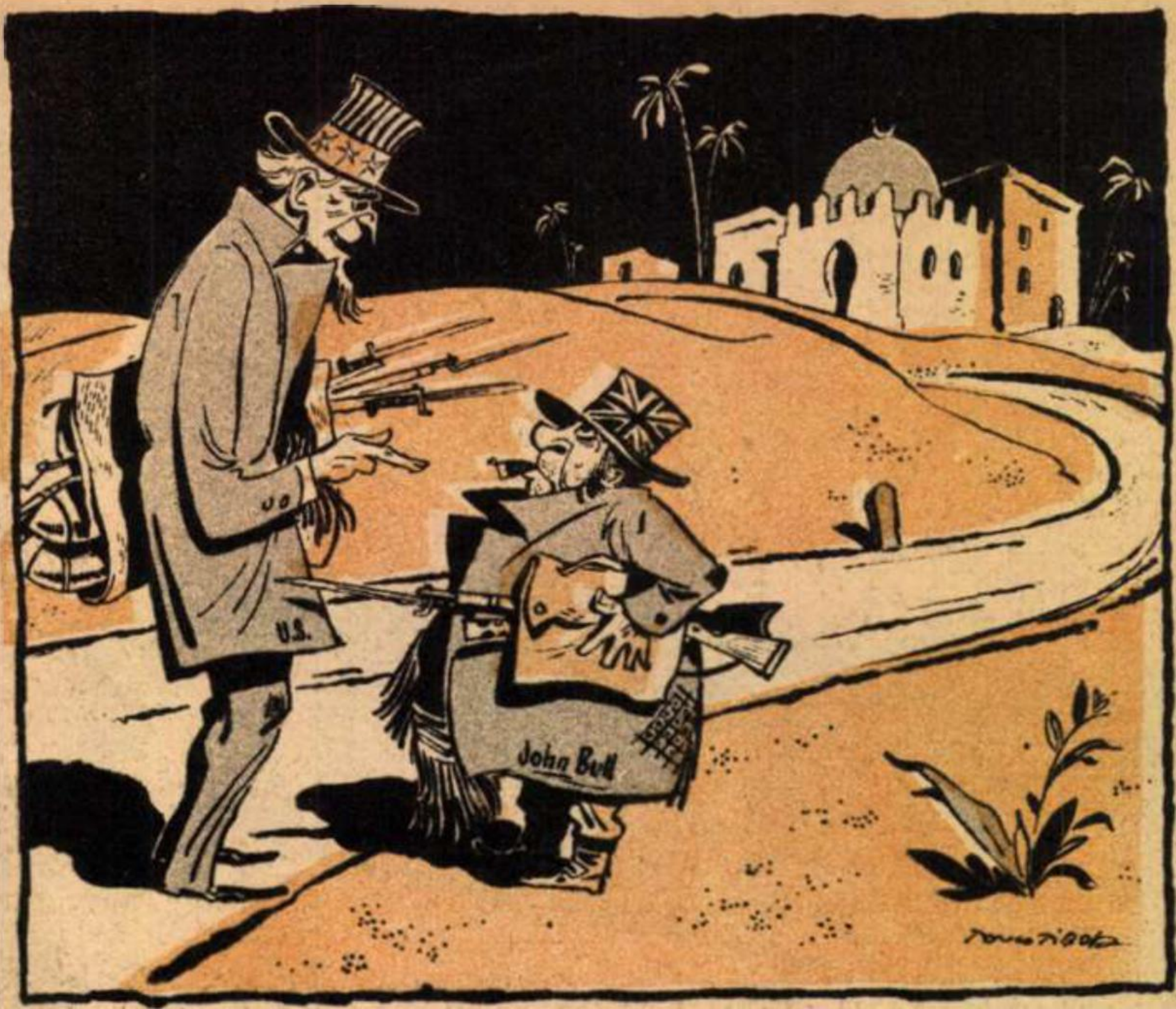
Ludas Matyi

70 fillér

DUNAPENTELE ÜNNEPE

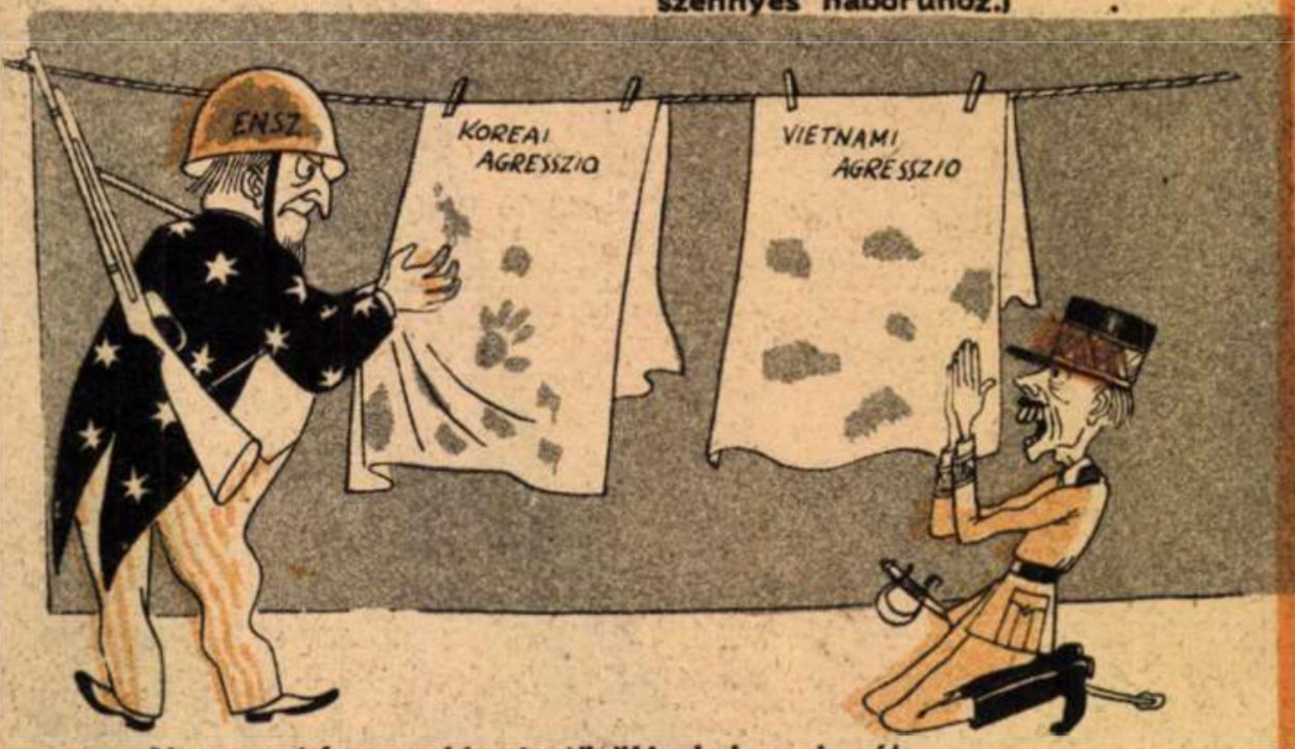
Közelkeleti párbeszéd

Uncle Sam: Ide figyelj, John! Ha téged kidobnak az ajtón, én bemászok az ablakon.

Egy „kis szívesség“ . . .

(Lattre de Tassigny tábornok az ENSZ segitségét kéri a vietnami szennyes háborúhoz.)

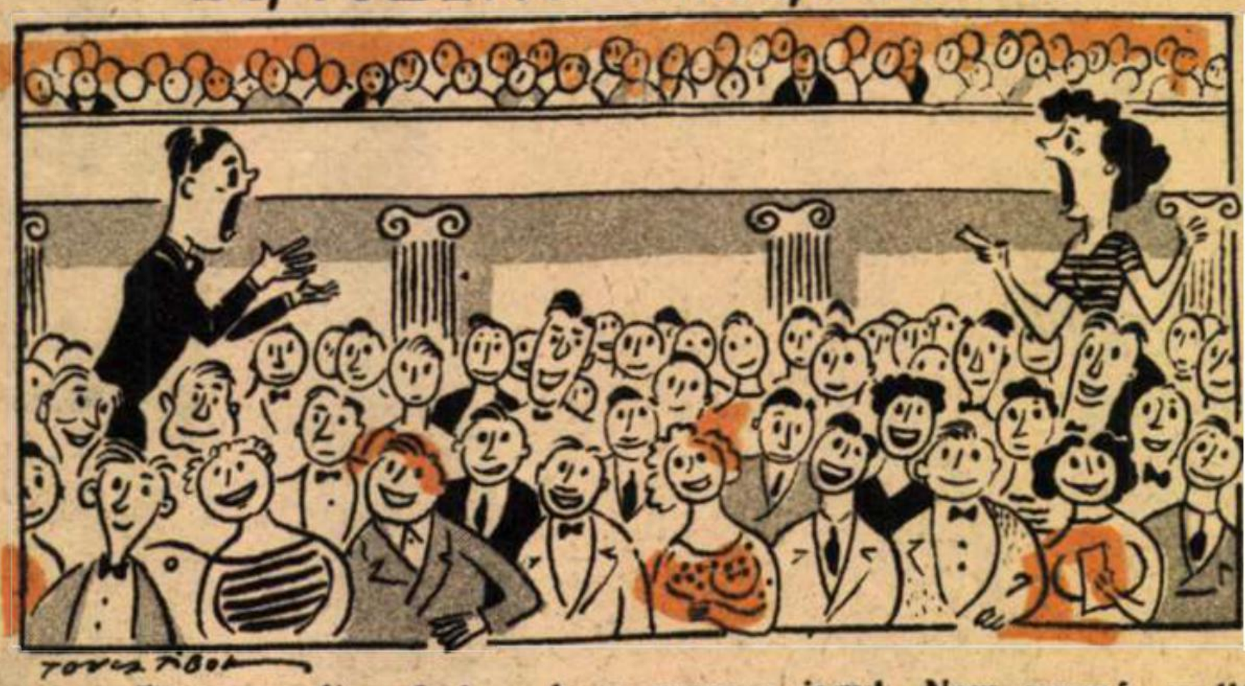
— Nagyon kérem, ebbe is törülje bele a kezét . . .

Aminek nem szabadna lennie . . .

Takarékossági propaganda: reggel 1/2 9-ig égő neonbetűk a Baross-téren.

EGYSZERŰ MEGOLDÁS

— Ugye mondtam Lajos, hogy rossz a jegy! Nem egymás mellé adták!
— Gyere anyukám, cseréljünk!

Esetem a közlekedési hangszóróval

Megfigyeltem, hogy a közlekedési rendőrautó változtatott eddigi taktikáján. Most leáll egy forgalmas utcakereszteződésnél a járda mellett és onnan figyeli a hibákat. Azelőtt ugyanis végigrobogott a körutakon és a járókelőkhöz, a villamoson lógókhoz néha csak a hangfoszlányok jutottak el. Igy például gyakran a „Ne ugorjon le a lépcsőről“ figyelmeztetés helyett csak ennyit hallottak az érdekeltek: „. . . ugorjon le a lépcsőről!“

Most ott áll a hangszórós autó a sarkon és a beszélő mindent észrevesz.

— Ne induljon el, már a sárga lámpa ég! — kiált rá egy fiatalemberre.

— Az a bordókabátos nő ne ugorjon fel a villamosra, már indul! — hangzik a harsány kiáltás.

A fiatal lány, aki a figyelmeztetést kapta, csodálkozik:

Honnan tudta ez a megafonos, hogy én fel akarok ugrani? — tűnődik.

Igen, a hangszóró mellett ülő közlekedési rendőr kitűnő pszichológus. Nemcsak a befejezett kihágást veszi észre, hanem megelőzi a közlekedési hibákat. Már ismeri embereit. Nézem, figyelem munkáját. Valaki az út közepén lévő járdaszigetre ér, amikor sárgára fordul a lámpa. Habozik, átszaladjon-e vagy maradjon. Rögtön lecsap rá a megafon:

— Ne habozzon, maradjon a járdaszigeten!

És igy tovább. A pszichológus rendőr kitalálja a járókelők gondolatait.

Mi lenne — tűnődöm —, ha ezt a megafonos autót más célra is felhasználnák? Ha nemcsak közlekedési vonalon, hanem a napi élet más területén is hasznositanák? Ha például rászólna azokra, akik mindenáron be akarnak nyomulni abba a zsufolt Közért-üzletbe.

— Emberek! Ne tolakodjatok! — kiálthatná a megafon. — A szemközti Közért üres, egy lélek sincs benne és ott is ugyanazt árulják!

Rászólhatna arra a fiatalemberre is, aki egy Állami Áruház kirakata előtt nézi a nyakkendőket:

— Ne gondolkodjék! Menjen be és vegyen egy rendes nyakkendőt! Azt a lehetetlen jampec nyakkendőt pedig dobja az utcai szemétládába!

Apropó, szemétláda. A hangszórót a tisztaság szolgálatába is állithatnák. A megafon figyelmeztethetné a járókelőket, hogy ne dobják el az Úttörő-csokoládé burkolópapirját, a használt villamosjegyet és általában a hulladékokat. Hihetetlenül nagy lehetőségei vannak ennek a megafonnak.

Mi lenne, ha megmondanám neki, — tűnődöm és már indulok is a jó tippel a hangszóró mellett ülő rendőr felé.

Félúton a megafon öblös hangja állit meg:

— Nem látja, hogy pirosra van állítva a lámpa? Azonnal induljon vissza!

Elpirultam és szótfogadtam. Pár pillanat mulva lámpa már zöldet mutat. De már nem megyek a jó tippel a rendőrhöz. Megsértődtem . . .

(—sti)

Operativ-„félóra“?

Műszak előtt reggel mit tartanak a gyárak?
Rövid megbeszélését minden problémának.

Napi munkát jó, ha szép egyetértés kezd el . . .
„Operatív-félóra“, — így nevezték ezt el.

Gyakorlatban ám mi lett a kis félórából?
Versemben bemutatom, — leszek olyan bátor:

Másfélórát kiabál négy vagy öt vagy hat tag,
S bottal ütik a nyomát a tegnapi napnak!

Boncolják a tegnapot. Ki volt hibás benne?
Sipos tolja Mátéra, — Máté Kelemenre.

Mindenkinek kijut itt. Vádat az, meg ez kap . . .
Egyre arról foly a szó: mi nem stimmelt tegnap?!

Az még szóba se kerül, hogy: mi a terv Mára?
S hogy kell véghez vinni azt mindnyájunk javára?

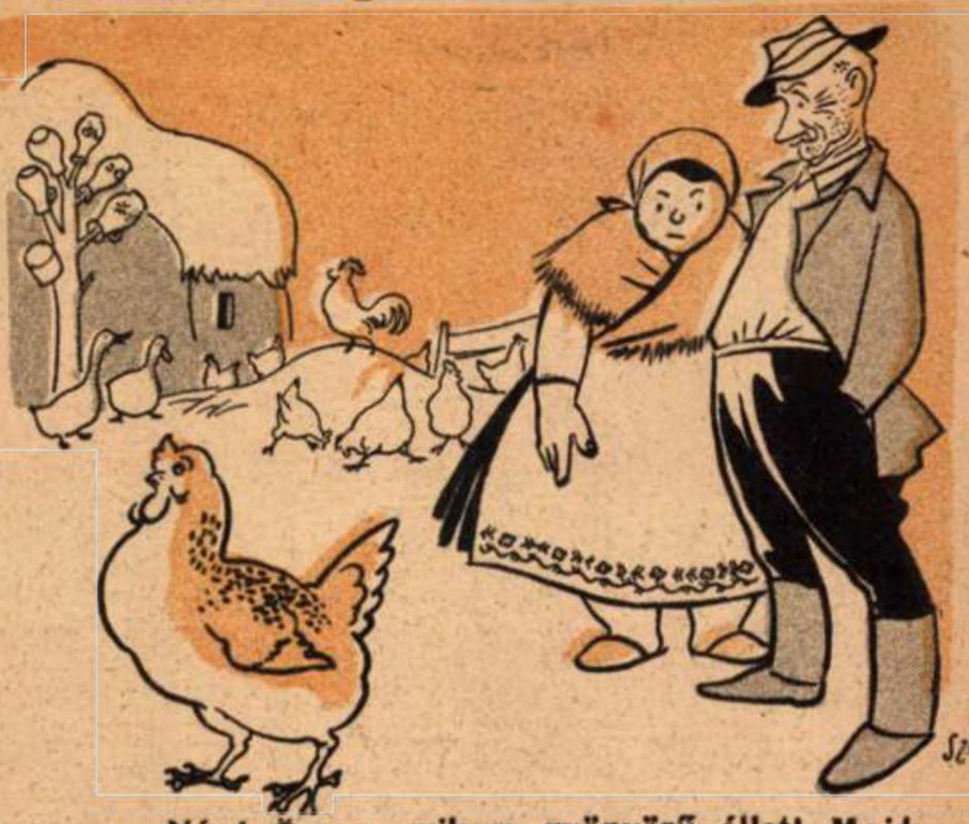
Nem kérdezik: a mai feladat mi lenne?
Mi jut abból Mátéra, — mi jut Kelemenre?

. . . Tanulságos versikénk vezessen a jóra:
Fél-délelőtt ne tartson soha e félóra.

S akik még a tegnapi hibán lovagolnak, —
Nyergeljenek Mára át, (mert) — lemaradnak
Holnap!

K. T. L.

Különb a tyúk, mint a gazdája

— Nézd Örzse, milyen gyönyörű állat! Majd, hogy meg nem szólal.
— Hát jobb is, hogy nem szólal meg, mert még elkotyogná, hogy nem adtuk be a tojásokat!

A látszat néha csal

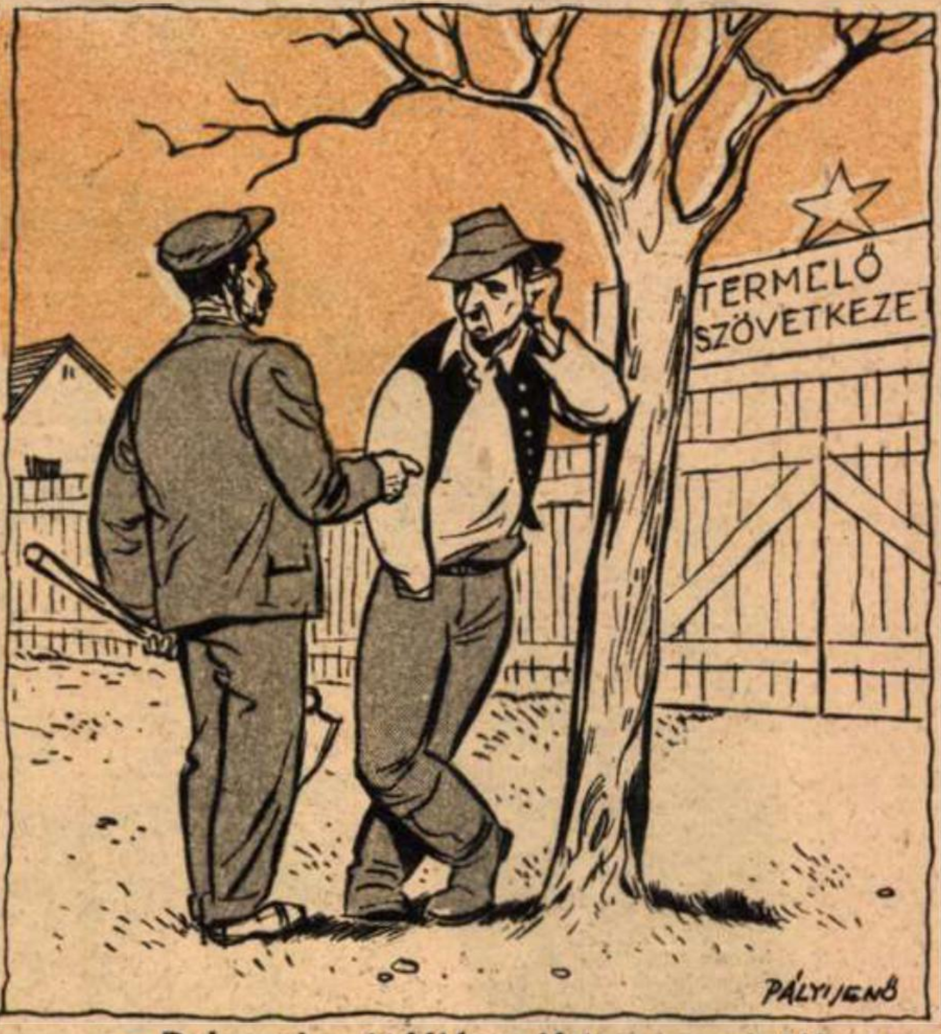

Távolról: röpgyűlés.

Közelről:
— . . . és Szusza a tizenhatosról a jobb felső sarokba vágta a labdát . . .

Hullik a férgese!

— Dolgozni a kulákhoz jártam, munkaidő alatt aludni a fészerbe jártam, napot lopni a kocsmába jártam.
— És most miért állsz itt a kapu előtt?
— Mert végül pórul jártam.

Egy művész, aki nem bírja a kritikát

TRUMAN TIBI

Truman 5,600.000 (nem sajtóhiba: ötmillióhatszázezer. Szerk.) költséggel átalakíttatja a Fehér Házat. Ezért az összegért körülbelül hatvan darab tizemeletes palotát lehetne ujonnan felépiteni; ezt nem tudom pontosan, lehet, hogy csak ötvenkilencet, de az is valami.

Truman, aki eddig a német és a francia császárokat utánozta, most úgylátszik áttért a római császárokra. Legutóbb Tiberius császár építtetett magának ilyen költséggel kéjlakokat. Truman az amerikai Tiberius, illetve Tiberius volt a római Truman. A Harry már nem is elég méltóságteljes keresztnév egy ilyen ötmillióhatszázezerdolláros kéjlakba, lehet, hogy Truman a Tiberius nevét is felveszi, nemcsak az allürjeit. Nem is hangzik rosszul: Tiberius S. Truman, vagy amerikai módra Tiby S. Truman.

Az első lépéseket megtette Truman. Most már csak az hiányzik, hogy Nero példájára felgyujtsa Washingtont és lantpengetve énekeljen hozzá és hogy Caligula példájára külügyminiszterré neveztesse ki a lovát.

Ami azt illeti, Achesonnál mindenesetre értelmesebb külpolitikát csinálna a ló.

Áltruman

A napokban beszállították a bronxi tébolydába egy embert, aki azt állította magáról, hogy Harry S. Truman, az Egyesült Államok elnöke, noha a zsebében talált iratok tanúsága szerint John Smith fűszeres volt.

Az illető a tébolydában toporzékolni kezdett:

— Azonnal vigyenek a Fehér Házba — követelte.

— Mit csinálna ott? — kérdezték tőle óvatosan az orvosok.

— Először is meggyujtanám a függönyöket — fejtette ki Mr. Smith — De csak a csipkefüggönyöket. Azok olyan szép sárga lánggal égnek. Azután fognék egy baltát és széthasogatnám az összes bútorokat apróra. A szőnyegeket befesteném míniummal, hogy meg ne rozsdásodjanak. Azután beverném az összes ablakokat ...

— Mit csináljunk vele? — kérdezte tanácstalanul a segédorvos.

— Szerintem a Fehér Házba kellene vinni — felelte a professzor. — Sokkal kevesebb kárt csinálna ott, mint az igazi Truman ...

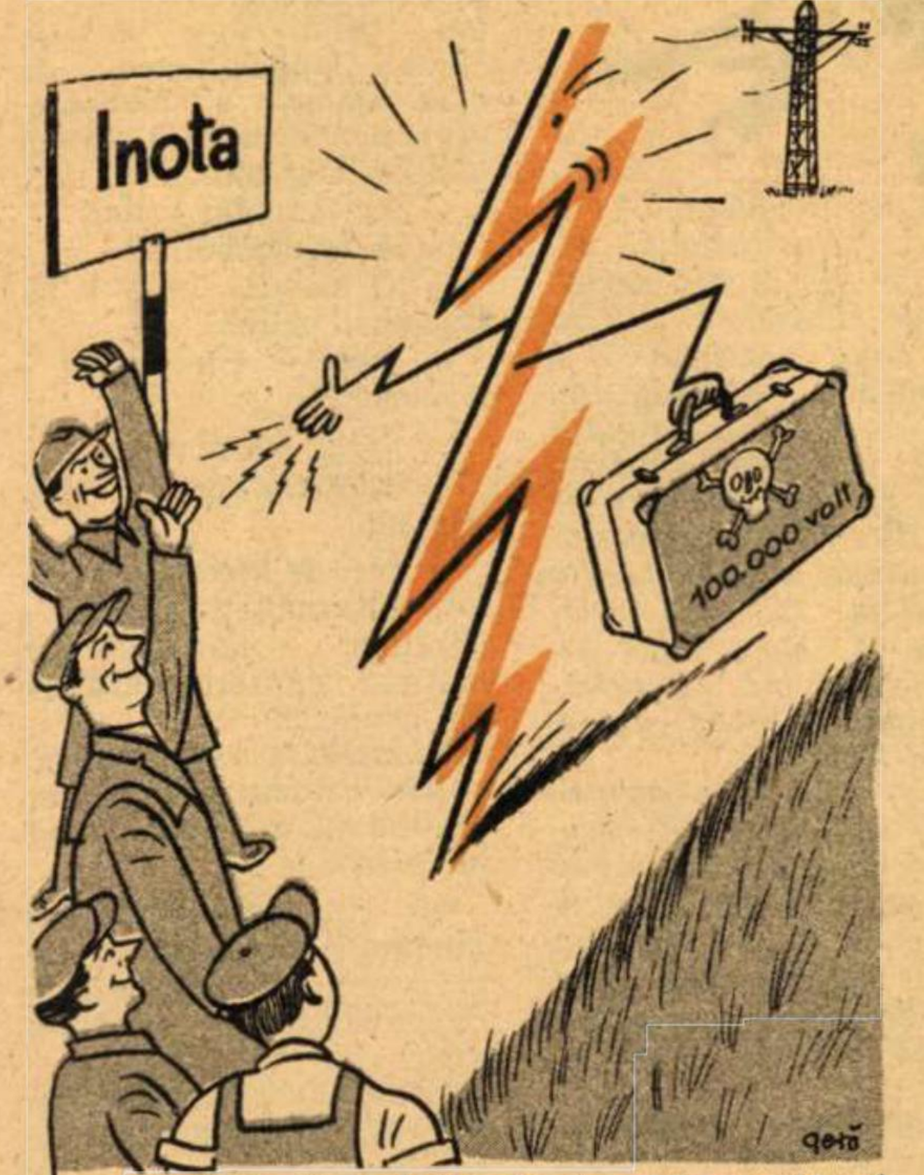
Fényes esküvő

— Nagyszerű párti ez, Schumankám!
— Gazdag?
— Cccc! Rengeteg multja van.

Amerikai reklám

— Megérkeztem elvtársak, de ne haragudjanak, hogy nem rázok kezet magukkal ...

POSTÁSOK SZAKSZERVEZETE
KÖZPONTI KULTÚROTTHONA
VI., Jókai-tér 10. Telefon: 314-541

MŰSOR HIRADÓ

október 29-től november 11-ig

Tangótól a keringőig, avagy a „természetes gyógymód" újabb diadala

A harmincas évek elején nagy sikere volt egy slágerdalnak, amely hadat üzenve a különböző addig ismeretes orvosi eljárásoknak, merőben más módszert ajánlott a szívbetegségek gyógyítására. Az új gyógymód Balatonfüred helyett különböző táncoshelyekre küldte a szenvedő emberiséget s különösen a női pacientúra részére tartalmazott hasznos tanácsokat, nyomatékosan leszögezve:

„Szívbajok ellen, kisasszony, szedjen tangót..."

A tanács meghallgatásra talált: a kisasszonyok rengeteget tangóztak, a lokálnak álcázott szanatóriumokban sokszor reggelig folyt a kezelés s akinek már nagyon aggasztó volt az állapota, azt betolták a műtőbe, vagyis a szeparéba. Ott még az is magához tért, aki súlyos anginában szenvedett.

Sokáig tartotta magát a tangó, mint korszerű Kneipp-kúra, de aztán megváltoztak az idők és az ostoba slágerszövegekkel együtt neki is bealkonyult. Napjainkban azonban megjelent helyette a természetes gyógymód újabb diadalaként a keringő, aminek bizonyítására szószerint közöljük a Postás Szakszervezet Kultúrotthona műsor-híradójának novemberi vezércikkét, amely valószínűleg az egész világ orvostudományát forradalmasítja. Ime:

A jó zene — felüdülést jelent

A legutóbbi keringő-estünk után a Bp. 72-es egyik dolgozója felkereste a Kultúrotthon igazgatóját és megköszönte azt a kitűnő élvezetet, amelyet számára ez az est jelentett.

Őszintén bevallom — mondotta a szaktárs —, hogy ez a műsor valóságos felüdülést jelentett számomra. Hosszabb ideje állok orvosi kezelés alatt, de a gyógyszerek és az orvosi előírások, amelyeket lelkiismeretesen betartottam, nem segítettek betegségemen olyan mértékben, mint ez a mai előadás. Hétfőn újult erővel kezdem meg a munkát, de alig várom, hogy a következő zenei műsorra ismét eljöhessek."

Ezeket mondotta a szaktárs a Kultúrotthonban a Híradó vezércikke szerint s most már csak az van hátra, hogy országos viszonylatban is hasznosítsuk e gyógyeljárást. Nem vitás, hogy ha egyetlen keringőest elfogyasztása után a beteg eldobja mankóit, akkor ciklusos kezelés esetén hamarosan díjbirkózó lesz belőle. Néhány köbcentiméter Strauss-valcer a bőr alá, vagy egy jókora dózis Lehár még a halottat is feltámasztja és hétfőn újult erővel kezdhet az élethez.

Magának az ügynek hitelességéhez nem fér kétség s így teljesen érthetetlen, hogy a vezércikk befejezése efféle záradékot tartalmaz:

„Ez a kis történet úgy hangzik, mint egy régi rossz reklám. Pedig valóban megtörtént, aminek a bizonyítására csak azt említjük meg, hogy az eset főszereplője, egy faliújságcikkben tolmácsolta is az érzéseit, amit a Kultúrotthon előcsarnoka falán lévő újságon elolvashatnak."

A gyógymód részletes leírása tehát megtekinthető a Kultúrotthon faliújságjában, ami azt jelenti, hogy az új orvosi felfedezés feltartózhatatlanul halad diadalútján. És ismételjük: nem értjük a záradékban olvasott megtorpanást az ügy propagandistája részéről. Hát akadhat ember, aki ezt a szigorúan tudományos alapon lefektetett és minden részletében alaposan kielemzett esetet holmi „rossz reklámnak" nézné? Ugyan kérem! Legfeljebb az olyan maradi ember, aki görcsösen ragaszkodik a józan eszéhez.

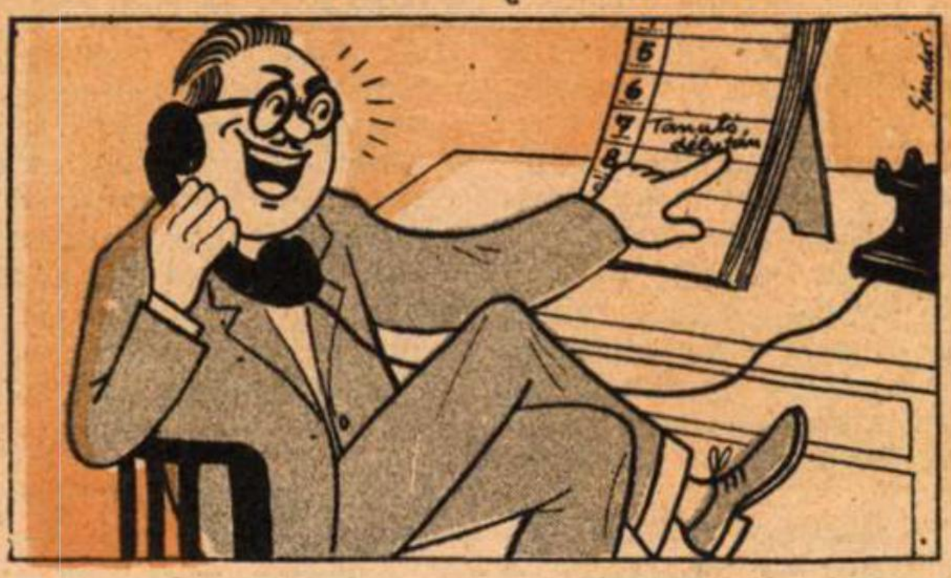
DARVAS SZILARD

Koreában

— Adja ki az indulási parancsot a bombázóknak, s utána fogalmazzon meg egy sajnálkozást, mert a bombák véletlenül semleges területre fognak esni.

Aminek nem szabadna lennie

— Persze, hogy ráérek holnap délután Micike... hiszen tanulódélutánom van...

- Halló, Mr. Truman, duplájára emeltem a jugoszláv dolgozók munkaidejét, emeljék duplájára az átalányomat is!

Az angol tőkés . . .

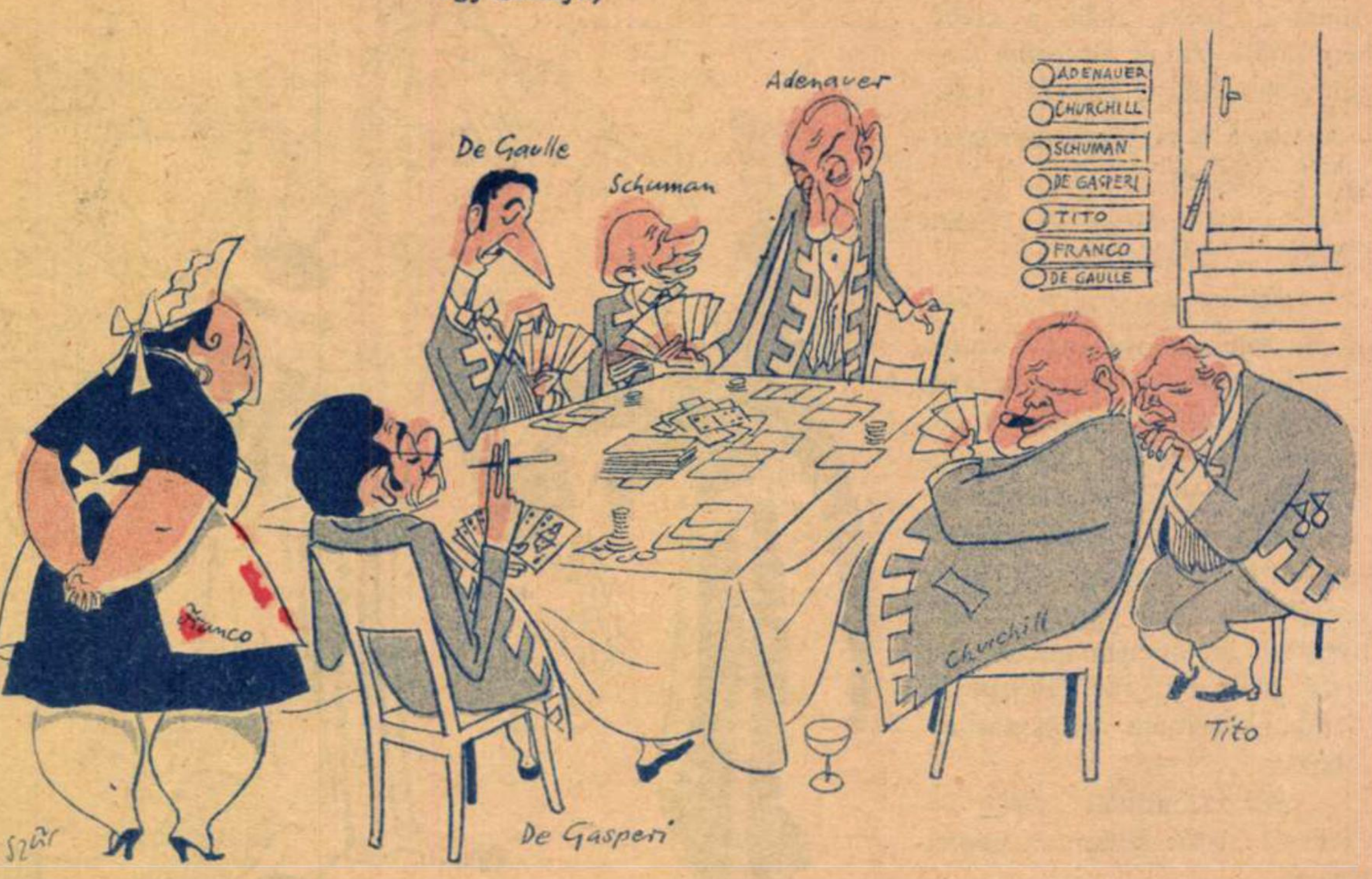

. . . egyik szemével sír, mert megbukott az Attlee, a másik szemével nevet, mert győzött a Churchill.

Szerkesztőségünk új címe:
Budapest VII., Lenin-körút 9-11
Tel: 222-271, 221-293

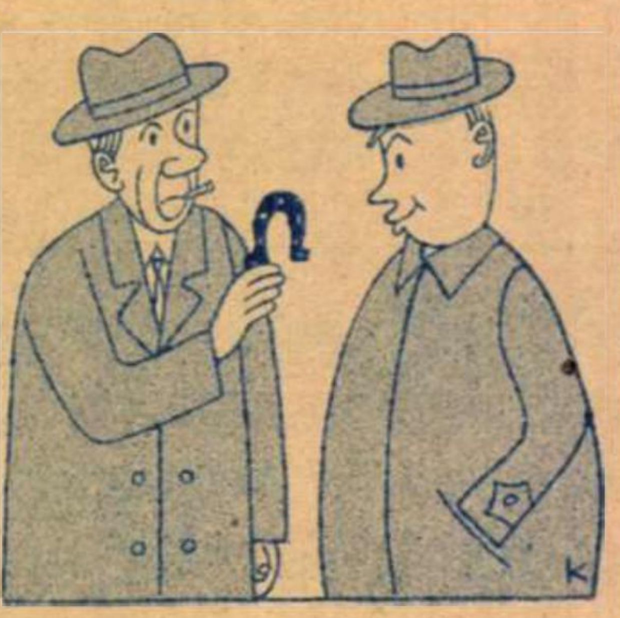
LAKÁJOK EGYMÁSKÖZT

(Adenauer aláírta a nyugatnémet zsoldoshadsereg felállításáról szóló egyezményt.)

Adenauer: Üljön Schumikám a helyemre, rögtön jövök, csak aláírok egy egyezményt, mert kicsengettek nekem.

Szerencsés ember

— Mit szólsz hozzá öregem, milyen balszerencsém van . . . Ezt a patkót találtam . . .
— Dehiszen a patkó szerencsét jelent!
— Tudom. De én ezt a patkót egy Harmónia-cigarettában találtam . . .

Kovács szomszéd titka

— Valaki azt mondta, Kovács szomszéd, hogy maga még nem végezte el az őszi vetést
— Ne olyan hangosan, minek azt mindenkinek tudni? Egyébként honnan tudja?
— A Falurádió mondta be.

Virágbélyegek kerültek forgalomba

— Kérek négy darab piros rózsát, de gyengéden tessék letépni, mert szerelmeslevélre lesz.

A HUMOR MESTEREI

Caragiale:

GYALÁZAT

Elvesztettem egy barátomat, egy nagyon-nagyon jó barátomat, s mert még mindig nem hevertem ki ezt a pótolhatatlan veszteséget, annak, aki kötélnek áll, elmondom a történetét, ahogy következik.

Tudtam, hogy ez a barátom, ez az én nagyon-nagyon jó barátom kitűnő viszonyban van egy nevezetes személyiséggel. Mivel pedig akkoriban életbevágóan fontos ügyeim éppen ettől a személyiségtől függtek, ellátogattam barátomhoz.

— Barátom, drága-drága barátom, — mondtam — kérlek, ne hagyj cserben. Másra nem számíthatok, aki kiránthat a bajból, egyedül terád. Csak egy szavadba kerül s ez a nevezetes személyiség megalapozhatja szerencsémet... Kérlek, írj neki egy meleghangú ajánlólevelet s örökre lekötelezel vele engem, a családomat, a gyermekeimet . . .

— Ugyan, ugyan, — válaszolt az én nagyon-nagyon jó barátom, akit valamelyest feszélyezett ez a mértéktelenül könyörgő hang — mire való ez a sok beszéd.

Megmagyaráztam, miről van szó, erre ő letelepedett íróasztalához s írni kezdett.

Aztán fölemelkedett s kezében a levéllel, így szólt:

— Ide hallgass, ezt írtam.

Felolvasta a levelet:

„Szeretett barátom,

aki ezt a levelet átadja neked, szivességet szándékozik kérni tőled s arra kért, hogy szóljak érdekében néhány szót. A lehető legmelegebben figyelmedbe ajánlom őt. Barátságunkra hivatkozva számítok rá, hogy ugyanúgy fogadod barátomat, az én drága-drága barátomat, mintha én magam jelentkeznék nálad. Kimondhatatlanul boldog volnék, ha ez az ember, akit testvéremként szeretek, kötelességtudó és tehetséges embernek ismerek, megkapná tőled, amit kér s amit minden bizonnyal meg is érdemel.

Szivességedet előre köszönöm, stb., stb."

S mialatt én azt sem tudtam, miként köszönjem meg drága-drága barátomnak rendkívüli jóindulatát, ő becsúsztatta a levelet egy borítékba, a borítékot bezárta, megcímezte, majd átadta nekem.

Átvettem a levelet s miután túláradó hálával magamhoz öleltem az én nagyon-nagyon jó barátomat, boldogan siettem tova.

Haladéktalanul a szóbanforgó személyiség lakására mentem. Emberem azonban éppen nem volt otthon. Ha délután jövök, — mondta a szolga — föltétlenül ott találom.

Délelőtt tizenegy óra volt. Mit csináljak délután két óráig, amikor találkozhatom azzal az emberrel, akitől gyerekeim jövője és saját jövőm függ?

Bementem egy kisebb vendéglőbe, hogy faljak valamit. Míg a pincérre várakoztam, reménytől csillogó szemmel néztem a levelet, amit drága jó barátomtól kaptam s gondolatban légvárakat építettem...

Micsoda barátom van! Milyen nagyszerű barátom van! Milyen pompás ajánló levelet írt!

Nem győztem betelni a levél nézésével, oda tettem tehát a tányérom mellé s úgy meredtem rá, mint jelzőfényre az élet sötét tengerén.

Szemben velem az asztalon egy tartóban ecet és olaj állt a salátához.

A pincér káposztalevest hozott . . . A szerencsétlen, balkezes ember, amint éppen ki akarta önteni a csészéből a levest a tányéromba, könyökével meglökte a salátás szervizt s rádöntötte a levélre.

— Rossz jel, — mondtam magamban, — kiömlött az olaj!

De még át sem gondoltam mindezt s a szerencsétlen pincér máris megfordult, hogy lássa, mit borított fel s amint a csészét az asztalra tette, kiöntötte a levest is.

Ekkor jutott eszembe a levél!

Hirtelen fölkaptam s megtörültem.

Csakhogy a balsors akaratából a levél borítékja már jócskán megszívta magát olajjal és meleg levessel.

Mit tehettem? — Tovább törülgettem a két tenyerem közé fogva az asztalkendővel s eközben újabb szerencsétlenség történt. A boríték kinyílt.

Merőben lehetetlen, hogy a levelet ilyen állapotban átadhassam.

Elhatároztam tehát, hogy visszamegyek barátomhoz s kérek a levélből egy második s esetleg bővített kiadást.

Mégegyszer legorombítottam a vigyázatlan pincért s kezemben a levéllel, dühösen kirohantam a körútra.

Az utcán az ördög, — másként nem nevezhetem, — azt súgta, hogy ha a boríték már úgyis kinyílt, olvassam el mégegyszer az én drága jó barátom ajánlólevelét.

Mi sem könnyebb, minthogy kiemeljem a mocskos borítékból . . . Az olaj s a káposztaleves zsírja beszivárgott magába a levélbe is s a papiros áttetszővé vált. Hátul néhány szót a visszájáról el is lehetett olvasni. Jobban megnéztem s a következő betűket láttam: — morab. Ami visszafelé olvasva ezt a szót adta, hogy: barom.

Barom?! — motyogtam értetlenül . . . Mit keres ebben a levélben ez a szó? — Barom! — Hiszen a barátom felolvasta a levelet s abban ilyesmiről nem tett említést . . . Végül is, mi ennek az értelme, hogy illik ez ide? — Mit akar ez jelenteni?

Megdöbbenten téptem fel a borítékot s a következőket olvastam:

„Tisztelt barátom,

az a semmirekellő, aki ezt a levelet átadja neked, hozzám tolakodott s arra kért, hogy ajánljam őt a figyelmedbe: állítólag egy olyan veled kapcsolatos ügyről van szó, amelytől jövője és gyermekei jövője függ. Baráti kötelességemnek tartom, hogy óvjalak a széltolótól és csak azért álltam rá, hogy írjak neked, nehogy mástól szerezzen ajánlást s így rászedhessen téged.

Légy résen és egyetlen szavát se hidd el. Címeres barom. Ennyit a jelleméről. Ami az intelligenciáját illeti, lehet, hogy néha úgy látszik, mintha volna esze, de felületes, főleg azonban tökfilkó, se több, se kevesebb.

Mindezekhez képest fogadd tehát tiszteletreméltó barátomat. Mindig kész hived stb., stb."

Letörültem a verejtéket a homlokomról s kocsiba ültem. Alig fordultunk be az utcába, ahol lakik, hát éppen szembe jön. Megállíttattam a kocsit s vidáman leugrottam.

— Na? — kérdezte a barátom — voltál nála? Otthon találtad?

— Hogyne, hogyne — válaszoltam mosolyogva.

— Na és sikerült? Mit mondott?

— Hogy mit mondott? Csak azt, hogy semmirekellő vagyok, széltoló, akivel nem kíván foglalkozni... Címeres barom vagyok . . . Ennyit a jellememről . . . Ami az intelligenciámat illeti, néha úgy látszik, mintha volna eszem, de csak amúgy a felületen, végeredményben azonban tökfilkó vagyok . . .

— Ezt honnan vette?

— A leveledből.

— Ő mondta, hogy a levelemből vette?

— Nem ő. Én vettem a leveledből.

— Hogy-hogy?

— Kinyitottam és elolvastam.

— Na, de kérem! — kiáltott föl méltatlankodva a barátom, — kinyitni egy másnak címzett levelet?! Ez gyalázat!

Válaszként két hatalmas pofont kentem le neki, felszállottam a kocsira s elhajtattam.

Mi sem természetesebb, minthogy e gyalázatos tett után minden kapcsolatot megszakítottam barátommal . . .

S most vigasztalhatatlan vagyok. Elvesztettem egy jó barátot! . . .

Fordította:
Grandpierre Emil

Csókos téma

Guba Péter ismert író volt. Állítólag vagy tíz évvel ezelőtt megjelent egy írása nyomtatásban is, amely így szólt: *Eladó fekete férfitélikabát, plüssgallérral. Ugyanott kanárieledel zacskókban kapható.*

Sem azelőtt, sem azután nem jelent meg semmiféle írása. Ennek ellenére fáradhatatlanul írt. Hol rosszat, hol sematikusat. Valaki azt mondta neki egyszer, hogy nem elég szellemesek az írásai. Erre spiritisztákról kezdett írni. Máskor egy lektor azt mondta: menjen ki az életbe, onnan merítsen. Következő írása a sivatagban játszódott, ahol egy kútból vizet *merítenek,* ami az *életet* jelenti a szomjúhozó számára.

A napokban izgalomtól villogó szemmel rontott be a filmgyár egyik dramaturgjához.

— Ne szóljon egy szót sem! — ordította, amikor látta, hogy a dramaturg már emeli a lábát. — Megvan! Elolvastam Révai József népművelési miniszter beszédét, amit a színészkongresszuson mondott. Másfél éve nincs csók a filmeken... Megírtam életem főművét! Filmvázlat...

Azzal, mielőtt bárki is kimenekülhetett volna a szobából, olvasni kezdett:

I. jelenet. Jutka a tükör előtt ül, amikor csengetnek. Gyorsan kitárja az ajtót, a postás az, ki levelet hozott. Megcsókolják egymást, majd átveszi a levelet. — Ah, ezt Feri írta, akit gyűlölök — kiáltja. Aztán szívéhez szorítja a borítékot és megcsókolja.

II. jelenet. Jutka lesiet a lépcsőn. A házmesterné sepri a lépcsőfokokat. Amikor meglátja Jutkát, ráordít:

— Hányszor mondjam, hogy ne dobja le az udvarra a kalarábé héját? Ha mégegyszer előfordul, bevágom az egészet a pofájába! Érti?

— Értem, maga ronda dög! — ordítja vissza Jutka, magasra emeli a kezét és villogó tekintettel hajol közelebb a házmesternéhez. Megcsókolják egymást.

III. jelenet. Jutka a ligetben ül Ferivel egy padon. Egy perecet csókol az ajka. Közben alaposan megmondja a véleményét Ferinek, akit útál, gyűlöl és csak azért csókol meg, nehogy ebből a jelenetből kimaradjon a csók. Ezután halálosan összevesznek, és Jutka beszáll a földalattiba. Feri csókokat dob utána, majd bánatában beül egy cukrászdába és habcsókot kér...

— Azonnal hagyja abba ezt a marhaságot! — kiabált közbe a dramaturg.

Guba sértődötten állt fel.

— Szóval ez sem tetszik? Hát az ember már mai problémához sem nyúlhat? Igazán nem ezt vártam magától?

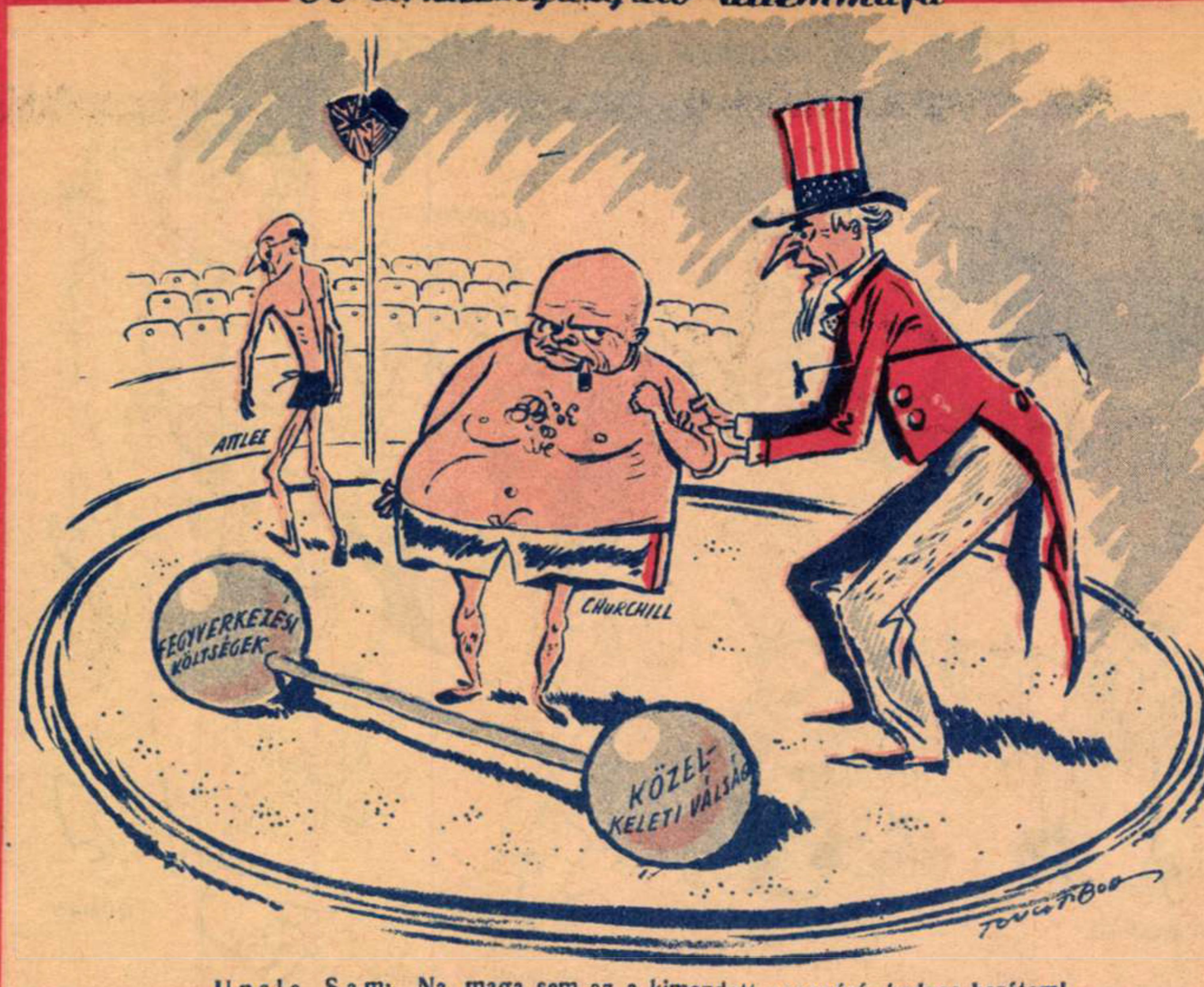
— Nem ezt? — kérdezte elhaló hangon a dramaturg. — Hát mit?

— Mit? Azt, hogy feláll az íróasztal mellől, odajön hozzám és... megcsókol.

A dramaturg erre felállt az íróasztal mellől és kinyitotta az ablakot és az ajtót. A kéziratot kidobta az ablakon, Gubát az ajtón, bár tudta, hogy fordítva kellett volna.

Vajda Albert

A cirkuszigazgató dilemmája

Uncle Sam: Na, maga sem az a kimondott vasgyúró, kedves barátom!

A szemináriumi óra anyaga karban elbeszélve

Aki semmit sem tud. | Aki keveset tud. | Aki mindent tud. | Aki többet tud, mint az előadó.

A termelés egyik titka

— Hogy érsz el ilyen nagyszerű teljesítményt?
— Van egy szenzációs újításom.
— Éspedig?
— Munka közben nem diskurálok.

AZ I. AUTÓJAVITÓ MŰHELYÉBEN

(Első útján bedöglött egy 8 hónapig javított teherautó.)

— Látja, itt állt egy teherautó, amit 240 napig javítottunk.
— És most mi van vele?
— Most a Klauzál-téren áll.

STAPTOLDENDORF

(A nyugatnémetországi brit övezetben lévő Staptoldendorfban a hatóságok hivatalosan elégették a nácitlanító bíróságok összes aktáit. Az első lapát iratot a polgármester vetette ünnepélyesen a kemencébe.)

POLGÁRMESTER: Hó-rukk! Ég már! Hans Mayer most már tisztességes ember!

TITKÁR: Ki az a Hans Mayer?

POLGÁRMESTER: Nyolcszoros gyilkos volt szegény. (Szerényen.) A barátom!

TITKÁR: Miért tetszik őt szegénynek nevezni?

POLGÁRMESTER: Mert már egy esztendeje bent van a nyugatnémet Wehrmachtban és még mindig csak százados.

TITKÁR: És nyolcszoros gyilkos?

POLGÁRMESTER: Ne legyen olyan szőrszálhasogató, mert mindjárt nem dobom a tűzbe a maga iratait!

TITKÁR: Már keveselni se szabad? Én tízszeres vagyok...

POLGÁRMESTER: Nézze csak, a Johann Zwieback iratai! Ezen már nem segíthetünk szegényen! Ezt elvitték az amerikaiak!

TITKÁR: Elvitték szegényt?

POLGÁRMESTER: Él. Katonai szaktanácsadónak. Na, mindjárt készen vagyunk! Tud maga németül?

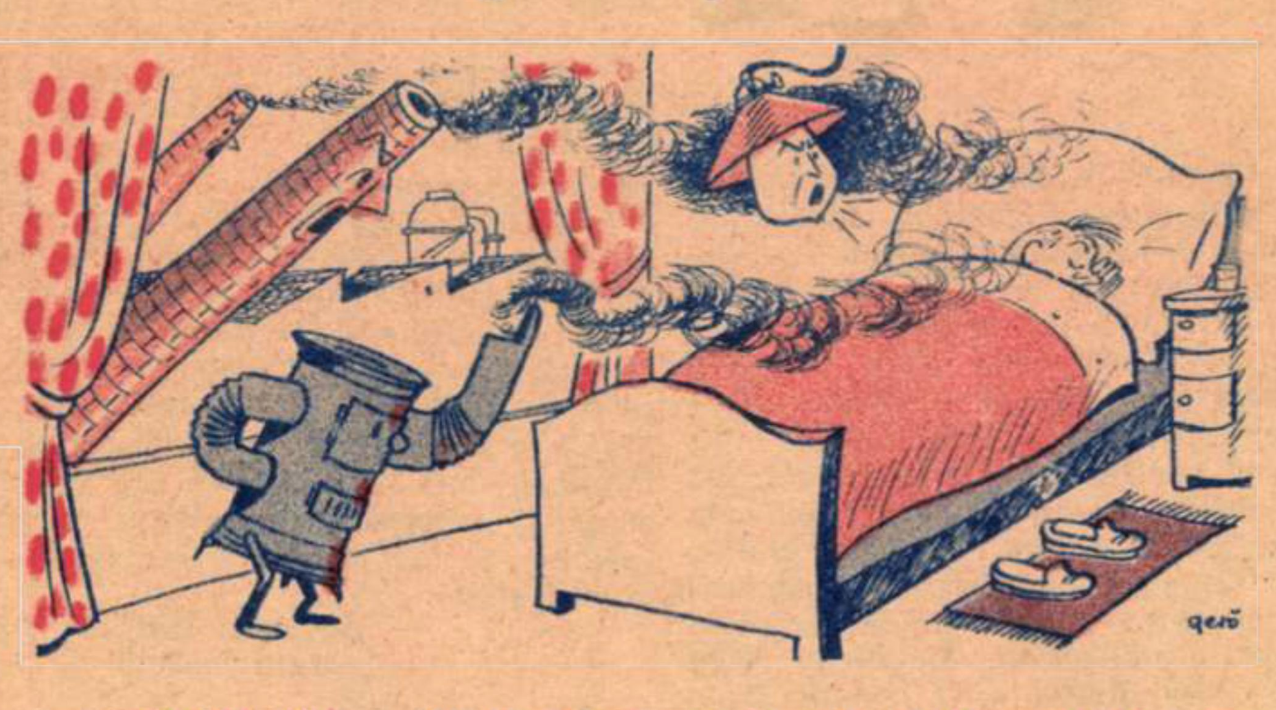
TITKÁR: De polgármester úr, hiszen ez Németország...

POLGÁRMESTER: De brit övezet! Szóval tud németül? Akkor idefigyeljen: Zucker bleibt zu letzt. A cukor marad utoljára.

TITKÁR: Mit jelentsen ez?

POLGÁRMESTER: Most dobom a tűzbe az én irataimat...

A lógós bányászhoz

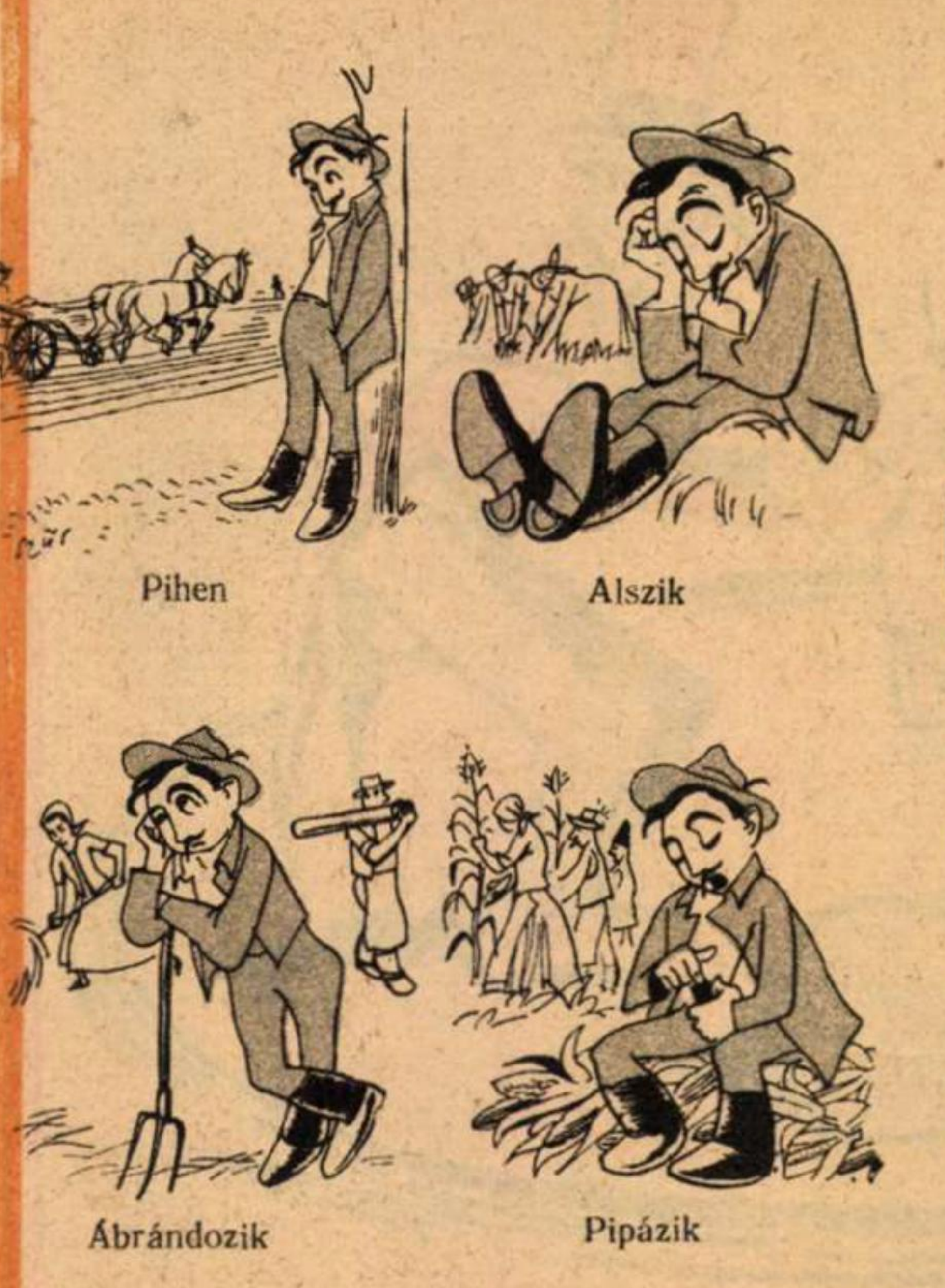
— Szaktárs! Maga még alszik, mialatt a többiek dolgoznak! Jól van ez így?

Truman estélyt adott Moszadik tiszteletére

Moszadik: Vigyék csak a kabátomat... Ezt a kannát egyelőre még nem adom ki a kezemből...

Mit kell tudni Lusta Miskáról?

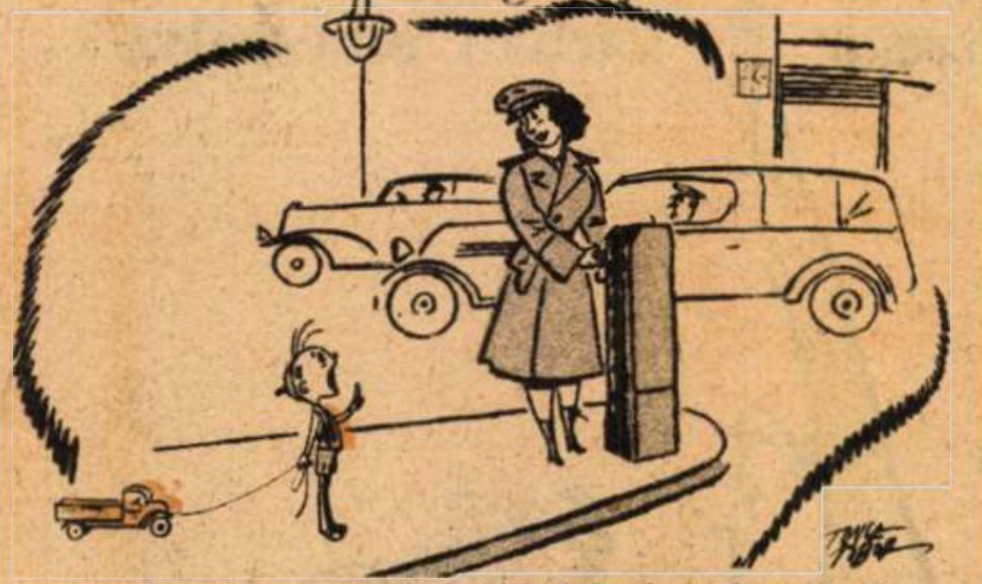

Megérdemli az ünneplést!

Boldog tömjénezők

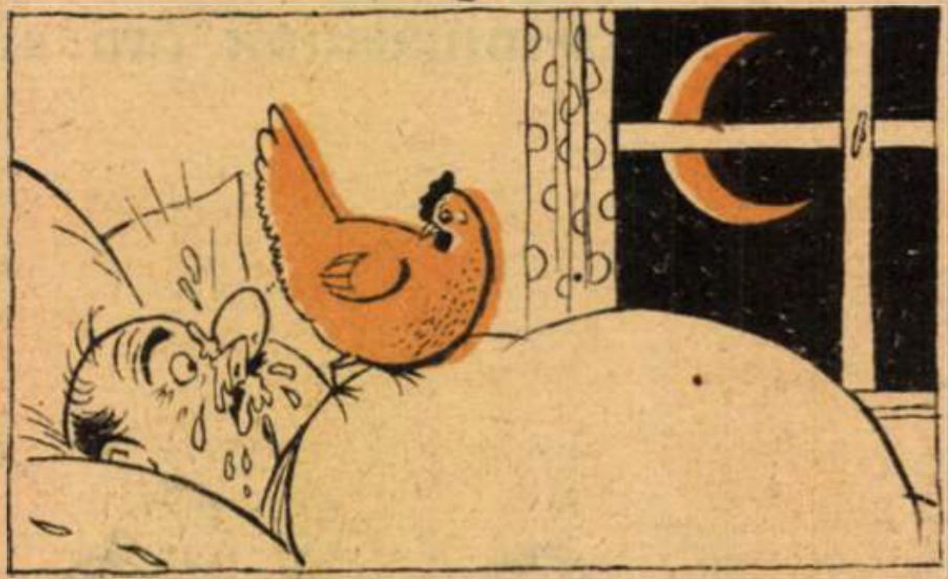

Az ebadta gondja

— Tessék mondani, beállhatok én teherjárművel a Váci-utcába?

Finom gondolat!

— Csak a tojásbeadási kötelezettségére akartam figyelmeztetni ...

Le a bürokráciával!

HOL A PÉNZ?

I.

Ez év július 30-án nem voltam otthon és mikor hazaértem, az ajtóban értesitőt találtam. A postás közölte, hogy nevemre pénz érkezett. Az értesítésre ráirta, hogy másnap 11 és 12 között újból eljön. Másnap egész nap vártam, — hiába. Harmadnap végre megérkezett, de csak a rádiószámlát hozta. Kértem a pénzt, de kijelentette, hogy nem kapta meg újból. A Verseny-utca 3. szám alá küldött. Ott megtudtam, hogy a pénz az utalvánnyal együtt elkallódott. Megkértek, hogy két nap mulva újra jelentkezzem. Akkor sem volt meg a pénz. A panaszirodában jegyzőkönyvet vettek föl és türelmet kértek. Nyolc napig vártam, azután a vizsgálati irodában jelentkeztem. Innen átküldtek a 62-es postahivatalba, Cserei felügyelőhöz, de itt is csak tanácsot kaptam. Azt javasolták, hogy a postaigazgatóságnak írjam meg az esetet. Eddig az időpontig már 5 forint 60 fillér költségem volt, — az eltékozolt időn kívül. Azóta sem pénzt, sem értesítést nem kaptam. Hol a pénzem?

Szécsi Andrásné
XIV., Czobor-u. 63.

II.

Esztergomban voltam honvéd. Szüleim táviratilag feladtak címemre augusztus 1-én száz forintot. Negyedikén, amikor Vácra vezényeltek, még nem kaptam meg a pénzt. Szüleimhez sem érkezett vissza. Szeptember 4-én bejelentettem az esetet a kecskeméti postán. Megnyugtattak, hogy rövidesen meglesz a pénz. Azóta már többizben érdeklődtünk, de sajnos, még mindig csak türelmet kérnek, de pénzt nem adnak. Már közel három hónapja keresik az elveszett száz forintot, de eddig eredménytelenül. Talán a Ludas Matyi hozzásegít pénzemhez.

Csontos István honvéd
Kecskemét, Tatai-tér 3.

Burgonya, fa, vagy hal?

A veszprémi megyei tanács végrehajtóbizottságának kereskedelmi osztálya az alábbi levelet írta a badacsonytomaji földműves szövetkezetnek. A hivatalos levél száma 20.632, az ügy előadója: Zalai Zoltán.

Tárgy: burgonyaellátás.

Értesitem, hogy a megye faellátási kerete rendkívül alacsony és így a Tapolcakörnyéki Kiskereskedelmi Vállalat részére tudtunk csak biztosítani a IV. negyedévben kisebb mennyiséget. Kérelmével forduljon a Tihanyi Halértékesítő Vál lalathoz, ahol esetleg kap egy bizonyos mennyiséget, abban az esetben, ha tervük teljesítése után marad eladó hal.

Süveges Mátyás
osztályvezető

*

Ha a szövetkezet burgonyát kért, akkor miért a fát tagadják meg tőle? És miért kecsegtetik a burgonyaellátás ügyében hallal?

Táppénz és útiköltség

Egy éve vándorol a bürokrácia útvesztőjében kiutalási ügyem. 1950-ben a Komlóbányavidéki Magasépítő Vállalatnál dolgoztam, ahonnan 1950 novemberben vakbélgyulladással a kaposvári kórházba kerültem. Siófoki lakos vagyok és betegszabadságom ott töltöttem. A táppénzt és az útiköltséget sem a vállalat, sem az SzTK nem folyósította. A dombóvári orvos (aki beutalt), a siófoki orvos (aki kezelt) és a kaposvári kórház (ahol feküdtem), nem jutott papírjaimhoz. Vállalatomhoz beadvánnyal fordultam, az SzTK panaszirodájában is jelentkeztem, de semmi eredmény. Mindössze a székesfehérvári SzTK-alközpont írt levelet, de ebben is csak biztatást kaptam. Szeretném, ha egyévi várakozás után végre megkapnám táppénzemet és az útiköltségemet.

Mészáros Gyula ács
Siófok

Vajszlón dolgoztunk

A Hússertés Tenyésztő Vállalat (Bpest, XIII., Marx-tér 5.) Vajszló-Angyalóci telepén július 3-án megkezdjük a javitási és átalakítási munkálatokat. Augusztus 5-én befejeztük. A munka elvégzése után a vállalat mérnöke átvette a telepet és igéretet tett, hogy az azon dolgozó öt kisiparos munkadíját sürgősen kiutalják. Még ma sem kaptuk meg a pénzt. Közben a központtól ellenőrök vizsgálták meg a telepet és a vállalat a tanácstól megtudta, hogy adóhátralékunk nincs, tehát a pénz kiutalható. Ennek ellenére sem jutottunk még munkabérünkhöz.

Mátyás József, Bischoff Ferenc, ifj. Scheffer Károly, ifj. Kleb Pál, Horváth Sándor
Vajszló.

Ludas Matyi elintézte

A Betonútépitő Vállalat dolgozóinak levelével kapcsolatban közöljük, hogy a Budapesten lakó vidéki dolgozók munkahelyeiken az ott rendszeresített pótjegyet kapják, tehát zsirpótjegyet is kapnak. A nem kiemelt munkahelyeken azonban — ahol szervezett zsirellátás nincs — nem kaphatnak zsirpótjegyet. Azok a kijáró dolgozók, akiknek vállalati központjuk Budapesten van, a közeljövőben budapesti alapjegyükre zsirt fognak kapni.

Ifj. Szappanos András levelével kapcsolatban közöljük, hogy azok a dolgozók, akik három hónapnál rövidebb időre kerülnek betegállományba, betegségük ideje alatt is jogosultak a pótjegyre. A pótjegyet a vállalat jegyfelelősének az ottani OKJ alkirendeltségnél kellett volna igényelni.

Belkereskedelmi Minisztérium.

•

A Ludas Matyi két megfejthetetlen táviratot közölt. Vizsgálatunk megállapítása szerint a mulasztás első sorban a kaposvári postahivatalt terheli, mert az odaérkezett táviratokat felülvizsgálás és helyesbítés nélkül küldte el a címzettnek.

Az első táviratban előforduló értelmetlen szöveg a Budapest—Kaposvár között üzemben lévő távgépíróösszeköttetés vonalhibájából származik. A második távirat egy kézbesíthetetlenségről szóló szolgálati értesités. A kaposvári hivatal a kódex kifejezés magyar jelentésének feltüntetésével nem járt el kellő körültekintéssel. A táviratok kezelésével kapcsolatban a mulasztást elkövető dolgozók ellen szigorúan eljártam és intézkedtem, hogy a kaposvári távgépíró-összeköttetést javítsák meg.

Császár Károly
min. ügyosztályvezető

Hány százalék a kiszolgálási díj?

Éttermekben, kávéházakban, büffékben és minden vendéglátóipari helyen általában tíz, esetleg tizenkét százalék a kiszolgálási díj. Miért csapnak a Marx-téri Tejvendéglőben 18—25 százalékot hozzá? Pontosan leírtam árjegyzéküket

Étel	Ár állva	Ár ülve	%-kal drágább
Hamis gulyás leves	1.10	1.35	23%
Casinó tojás	4.80	6.—	25%
Orosz tojás saláta	3.80	4.70	24%
Oládé	*2.30*	*2.80*	*20%*
Pulyka sült	7.70	9.40	22%
Süllő szelet rántva	7.20	8.90	23%
Főz. fasirt tökfőzelékkel	3.40	4.—	18%
Palermói rizottó	3.60	4.40	22%
Velő ropogós	4.60	5.30	15%
Mészáros tokány (Hj.)	5.90	7.20	21%
Máglya rakás	3.30	4.—	22%
Vaniliás metélt	3.50	4.10	19%
Hideg rizs	2.70	3.30	22%

Nem tudom más hogy van vele, de én a nagy százalék miatt a Tejvendéglőben állva eszem az oládét...

Gara György,
Bp., Mártírok-útja 58.

Sietek az órám után . . .

Megállt az órám. Augusztus volt, 10-e. Elvittem az órát az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalat 28. számú fiókjába, amely a Bajcsy Zsilinszky-út 12. alatt van. Három hét mulva jöjjek érte, ezt mondták. Elküldik a Haris-közbe, központi órajavítóba, ott fogják megjavítani. Én — nem is tudom mi sugalta ezt — hamarabb mentem be a 28-as óraboltba és — csodák csodájára — ott volt az órám. Jár? — kérdeztem örömmel. Nem — mondták — nekünk jár több pénz a javításért, mint amennyiért vállaltuk, ezért hát, addig amig a fél be nem jött, nem is nyúltunk hozzá.

Megadtam beleegyezésemet és ezzel az órám — amely azóta is a 8806/2299. sorszámot viseli — ismét a Haris-közbe került, a központi órajavítóba. Október 3-án végre átvettem az órát, a 28-as bolt vezetője felhúzta, beigazította, az óra ketyegett és én boldogan elsiettem. Sajnos, csak én siettem, az órám késett.

Visszavittem. A késés oka: a két mutató olyan szorosan ragaszkodik egymáshoz, hogy egy percet sem akarnak külön tölteni. Valahogyan összekapaszkodtak. Tíz perces munka az egész, mondta mindenki. Azonban...

Azonban a 28-as órabolt nem folytathat javító tevékenységet, csak a harisközi javító. Így tehát elküldték az órát a Haris-közbe... Azóta se kaptam vissza.

Most itt ülök a papír mellett és vágyakozva gondolok az órámra. Talán eljön még az a boldog pillanat, amikor visszakapom a Haris-közből, megjavítva. És talán, ha ez a levelem megjelenik a Ludas Matyiban, az óraboltok vezetősége kicsit utána néz annak, hogyan lehetne megjavítani és meggyorsítani az órák javítását.

Ordódy Ödön
XIII., Csaba-utca 21.

Ugyanaz cipőben

Ez év július 13-án édesanyám elvitt egy pár barna cipőt fejelésre a VII. kerületi Törekvés Cipészipari Dolgozók KTSz István-úti műhelyébe. Közölték, hogy háromnégy hét mulva lesz kész. A határidő lejárta után édesanyám elment a cipőért, de csak igéretet kapott. Megkérték, hogy újabb három hét mulva jöjjön el. A cipő három hét mulva sem volt készen. Azt tanácsolták, hogy fogadjuk el a fejelést fekete bőrből, mert az van raktárukon. Beletörődtünk. De a cipő még a mai napig sem készült el. Hideg van, vidéken dolgozom, csak egy pár szandálom van, szükségem van a cipőre. Sürgesd meg, Ludas Matyi!

Szász Károly
Bp., Franciá-út 42.

Aminek nem szabadna lennie

(Három típus azok közül, akik felszólalnak akkor is, ha nincs mondanivalójuk.)

— Nem tartozik szorosan a tárgyhoz, de jellemző, hogy ma reggel a villamoson... (Közömbös élmény elmesélése.)

— Magasabb elvi síkon perspektívába helyezve a dolgokat... (Rosszul alkalmazott idézet a multheti szemináriumi anyagból.)

— Mindenben teljesen egyetértek az előttem szólóval, aki... (Az előző felszólaló véleményének bőbeszédű elismétlése.)

Carmen Stockholmban

(Carmen Franco, Franco leánya, a férjével Stockholmba érkezett. Stockholmban tüntetések voltak ellenük és az utcákat teleragasztották Franco-ellenes plakátokkal.)

SZÁLLODAIGAZGATÓ: A kegyelmes asszony sétakocsikázni akar.

TITKÁR: Most nem lehet. A kapu előtt éppen tüntetnek ellene.

SZÁLLODAIGAZGATÓ: Annyi baj legyen. Majd kimegy a hátsó kapun.

TITKÁR: Sajnos, ott is tüntetnek ellene.

SZÁLLODAIGAZGATÓ: Akkor vágassunk sürgősen egy harmadik kaput.

TITKÁR: Nem fogja zavarni a vendégeket az építkezés?

SZÁLLODAIGAZGATÓ: Meg se fogják tudni. Amikor a Franco lánya beköltözött, mind kiköltöztek.

TITKÁR: Azért igazgató úr, köztünk legyen mondva, sok bajunk van evvel a Franco-lánnyal...

SZÁLLODAIGAZGATÓ: Ugyan kérem! Aránylag nagyszerűen jártunk vele!

TITKÁR: Nagyszerűen?

SZÁLLODAIGAZGATÓ: Aránylag. Képzelje el, mi lett volna, ha a Truman lányával együtt jön ide...

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Ludas Matyi sajtószemléje

OGONYOK, MOSZKVA

Lincoln Ábrahám, az USA egykori elnöke a kongresszusban ellene volt annakidején azoknak, akik a Mexikó elleni háborúra uszítottak. Megállapította, hogy azok, akik azt állítják, hogy a Mexikó elleni háború védelmi háború lesz és nem támadó, azokhoz a farmerokhoz hasonlítanak, akiket Illinoisban ismert meg, s akik mindig azt mondogatták magukról: „Én egyáltalán nem vagyok földéhes, nekem nem kell a másnak a földje, csak azé, aki a szomszédságomban van".

KROKODIL, MOSZKVA

Egy amerikai fegyverszállítóhajó kapitányához odafordul a kormányos:

— Miért vesztegelünk még? Talán nincs elég erő a kirakodó munkások kezében?

— Éppen ellenkezőleg — válaszolja rezignáltan a kapitány — azért vesztegelünk, mert túl sok erő van a kezükben.

SZPILKI, VARSÓ

— Fölmentem a vád alól, — mondta a bíró egy londoni embernek, akit éjszakai csöndzavarásért, éneklésért és kurjongatásért állították a bíróság elé. — Igazán örülök annak, hogy a mai ronda világban még akad Angliában olyan ember, aki jókedvűen énekel!

DIKOBRAZ, PRÁGA

Az olasz munkaügyi minisztert felkeresi egy küldöttség, hogy munkát követeljen a munkanélküliek százezreinek. A miniszter megcsóválja a fejét és felsóhajt:

— Mióta itt vannak az amerikaiak, még nekem sincs semmi munkám!

•

Neked értekezleted van ötkor, nem? Már jóval elmult öt óra!

— Tudod hogy van az, az értekezletek sohasem kezdődnek pontosan.

— Azt sosem lehet tudni!

— Már megbocsáss! Én tartom a megnyitót.

FRISCHER WIND, BERLIN

A néptelen utcán robogó villamos csengőgombját szünet nélkül üti a vezető, míg végül is az egyik utas megkérdezi:

— Miért csenget annyira? Hiszen egy lélek sincs az utcán!

— Hát ha mindenáron tudni akarja, — válaszolja mosolyogva a vezető — akkor megmondom: viszket a tenyerem!

ROHÁC, POZSONY

Két amerikai detektívregényíró ül elgondolkozva a kávéházban.

— Te min töprengsz? — kérdezi az egyik.

— A rejtélyen.

— Miféle rejtélyen? Az új regényeden?

— Dehogy. Csak nem tudom megoldani a következő kérdést: azért írunk-e ilyen dolgokat, mert sok a gangszter nálunk, vagy azért van annyi gangszterünk, mert ilyen dolgokat írunk?

STRSEL, SZÓFIA

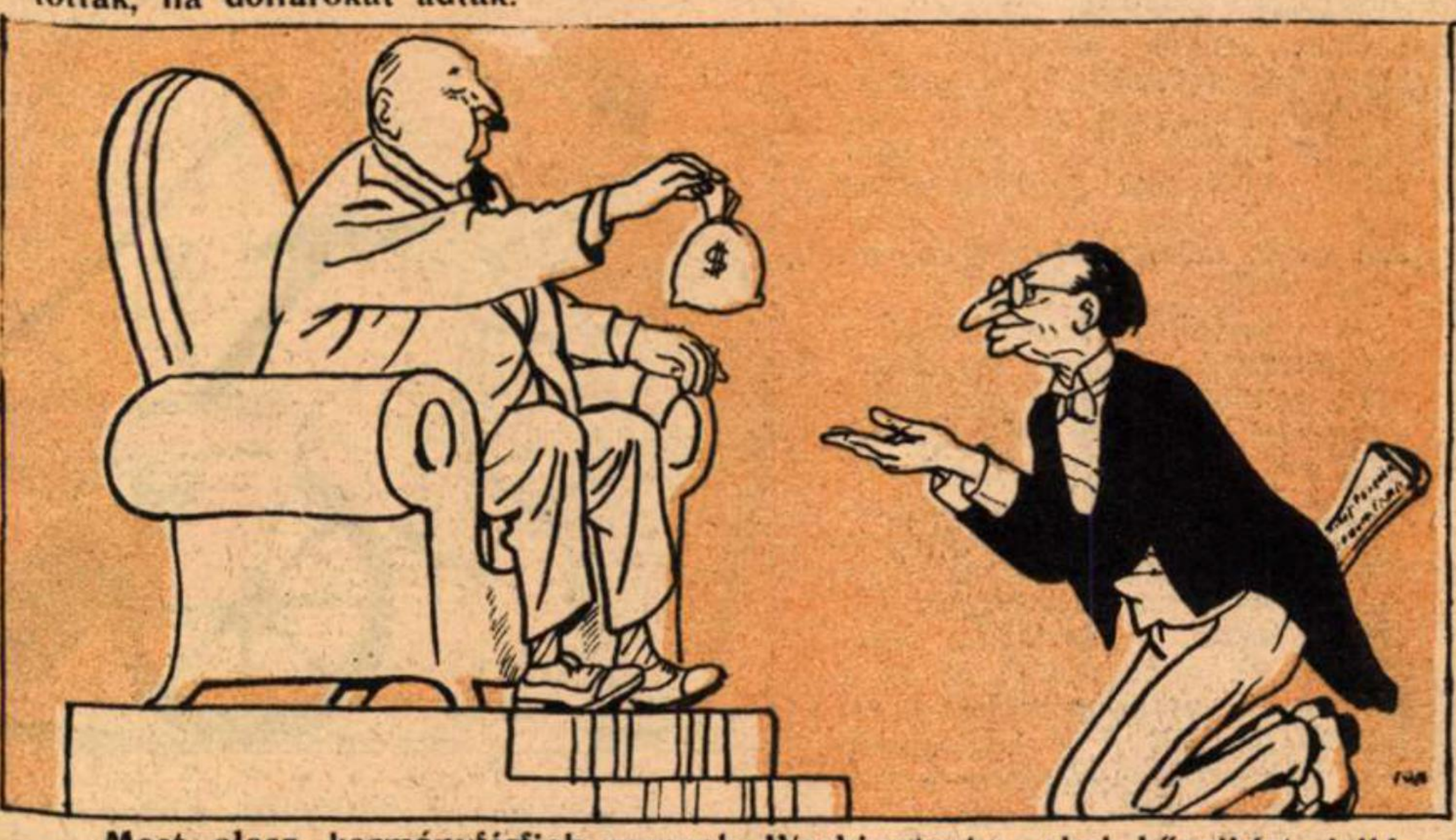
Egy angol konzervatív párti képviselő választási programmbeszédét a következő szavakkal fejezi be:

— Mert egy kétségbevonhatatlan: a mi pártunk szavának a világpolitikában is nagy a súlya!

— Aha! — morogja erre valaki a hallgatók között a szomszédjának — most már értem, miért olyan nehéz a szavukat tartani.

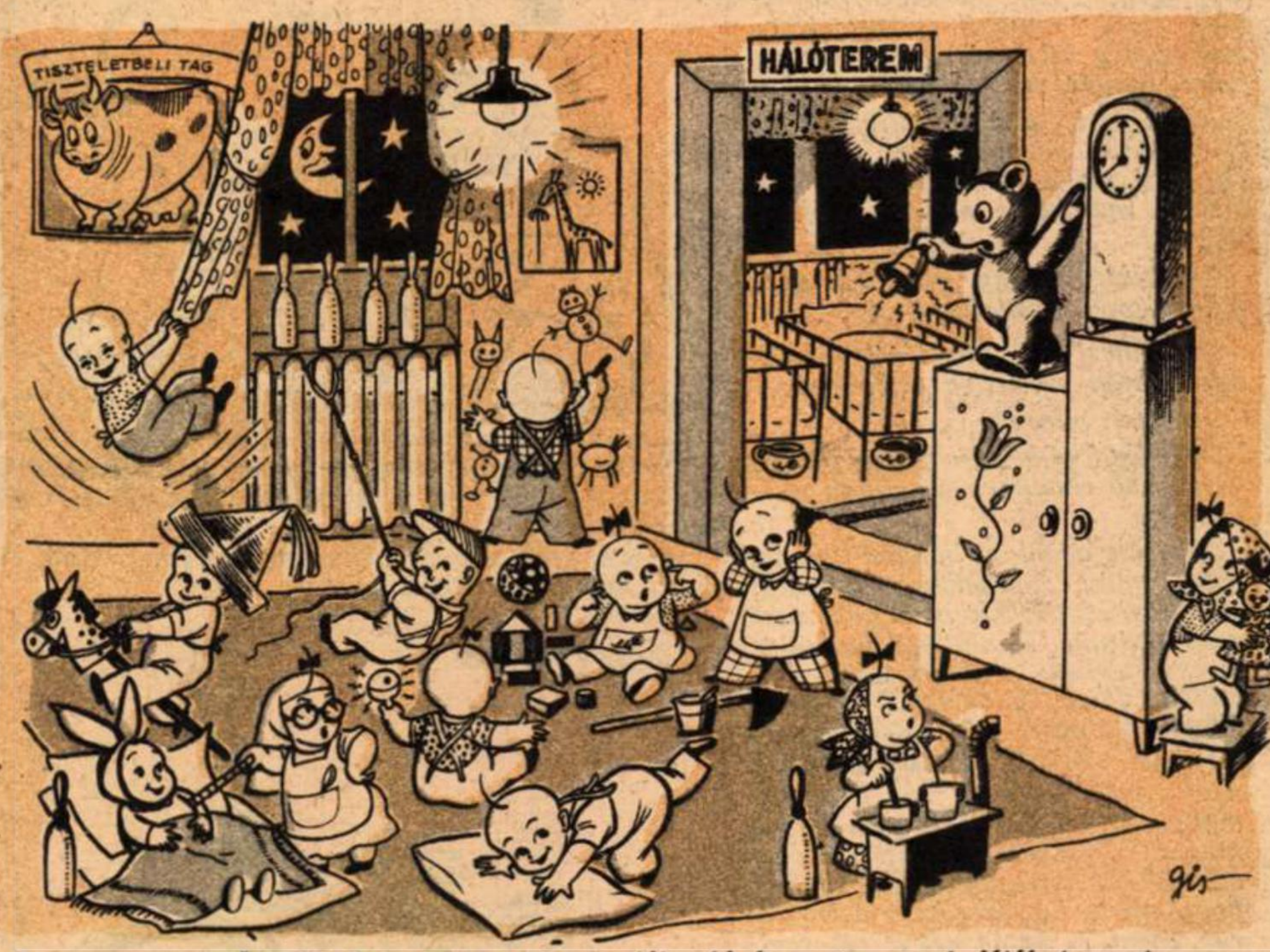
Azelőtt amerikai üzletemberek mentek Rómába, ahol bűneiket megbocsátották, ha dollárokat adtak.

Most olasz kormányférfiak mennek Washingtonba, ahol bűneikért dollárokat kapnak.

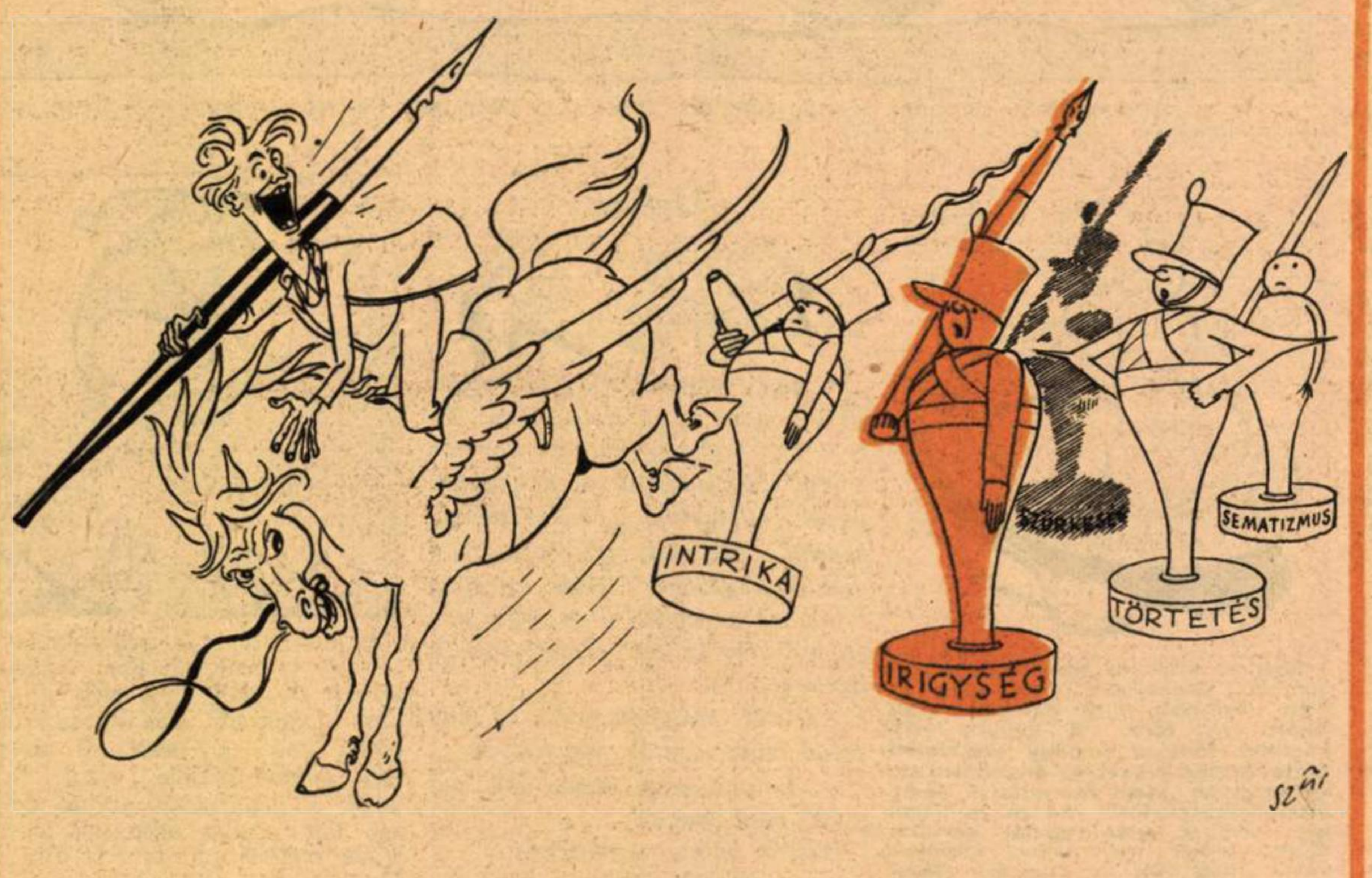
(KROKODIL, MOSZKVA)

Este 8 órakor

A legifjabbak még nem akarják abbahagyni a napi játékot, mert 1951. évi játéktervüket túl akarják teljesíteni.

A rossz költő csatába indul

— Szakasz utánam! Irány a lektorátus!

Szeretem a kritikát!

A kritika jóbarátom
Örvendezek ha csak látom
Ha hibáim megmutatja,
Vesém mélyét felkutatja
Elfogadom, elismerem.
Egyetlenegy feltételem
Csak az, hogy építő legyen

Mert — hogy ne essék tévedés —
Van hibám és nem is kevés.
Hiszen remekművű képek
Festékén kis repedések
Mindig vannak. Mint látjátok,
Az építő kritikátok
(Nincs ennél nagyobb örömöm.)
Hálás szívvel megköszönöm

•

De amiért ezt a komoly,
Konkrét hibámat feltárod,
Bizony mondom, hogy megjárod
Mert ez romboló bírálat
Pártszerűtlen,
Észszerűtlen,
Szenvedélyes
És személyes.
S ha nem fogod be a szádat,
Elmondom a te hibádat,
Fel van mind jegyezve régen
Noteszeim rejtekében.
Rombolod a presztizsemet?
Fogért fogat, szemért szemet.

Mert — hogy szavam ne felejtsem
A kritika: szívem, lelkem,
De kartársak, figyelem!
Nagyon építő legyen!

(S. I.)

Ludas Matyi

A TÓSZEGI GÉPÁLLOMÁSON

Ott kell kezdenünk,

hogy a tószegi gépállomás tulajdonképpen nemcsak tószegi gépállomás, hanem vezsenyi, várkonyi, vezsenyszőlői, várkonyszőlői gépállomás is, mert ezeket a helységeket szintén ellátja gépi munkával. A tószegi gépállomást az egész országban ismerik jó eredményeiről: idénytervét 99%-ra, évi tervét 100%-ra teljesitette.

Az országútról dűlőút vezet a gépállomásig. Amikor megérkeztünk, az udvaron éppen egy aratógépet és egy traktort javitgattak. Csak négy traktorost találtunk otthon, a többiek mind kinn dolgoztak a határban. Ennek riportunk szempontjából nem örültünk, mert szerettünk volna elbeszélgetni Fülöp Ferenccel, a gépállomás vezetőjével, és a többiekkel is, de a munkaverseny szempontjából hasznosnak találtuk. A jó eredmények nem sültkacsa formájában ereszkedtek le az égből.

Mindent megnéztünk: a műhelyt, a fészert, a raktárt, sőt még az irodát is. Minden a legnagyobb rendben, mindenütt nagy tisztaság. A cséplőgépek téli álmukat aludták. Nem volt szivünk felébreszteni őket, pedig biztosan sokat tudtak volna mesélni az aratásról.

Beszélgetés közben feltűnt, hogy csupa férfinevet hallok, és egyetlen egy női nevet sem. Már-már úgy éreztük magunkat, mint egy kolostorban.

— Traktoroslány nincs a gépállomáson? — kérdeztük.

— Nincs! — mondták és tanácstalanul széttették a kezüket.

— Miért nincs?

— Nem tudjuk! — volt a felelet. — Inkább elmennek az állami gazdaságba.

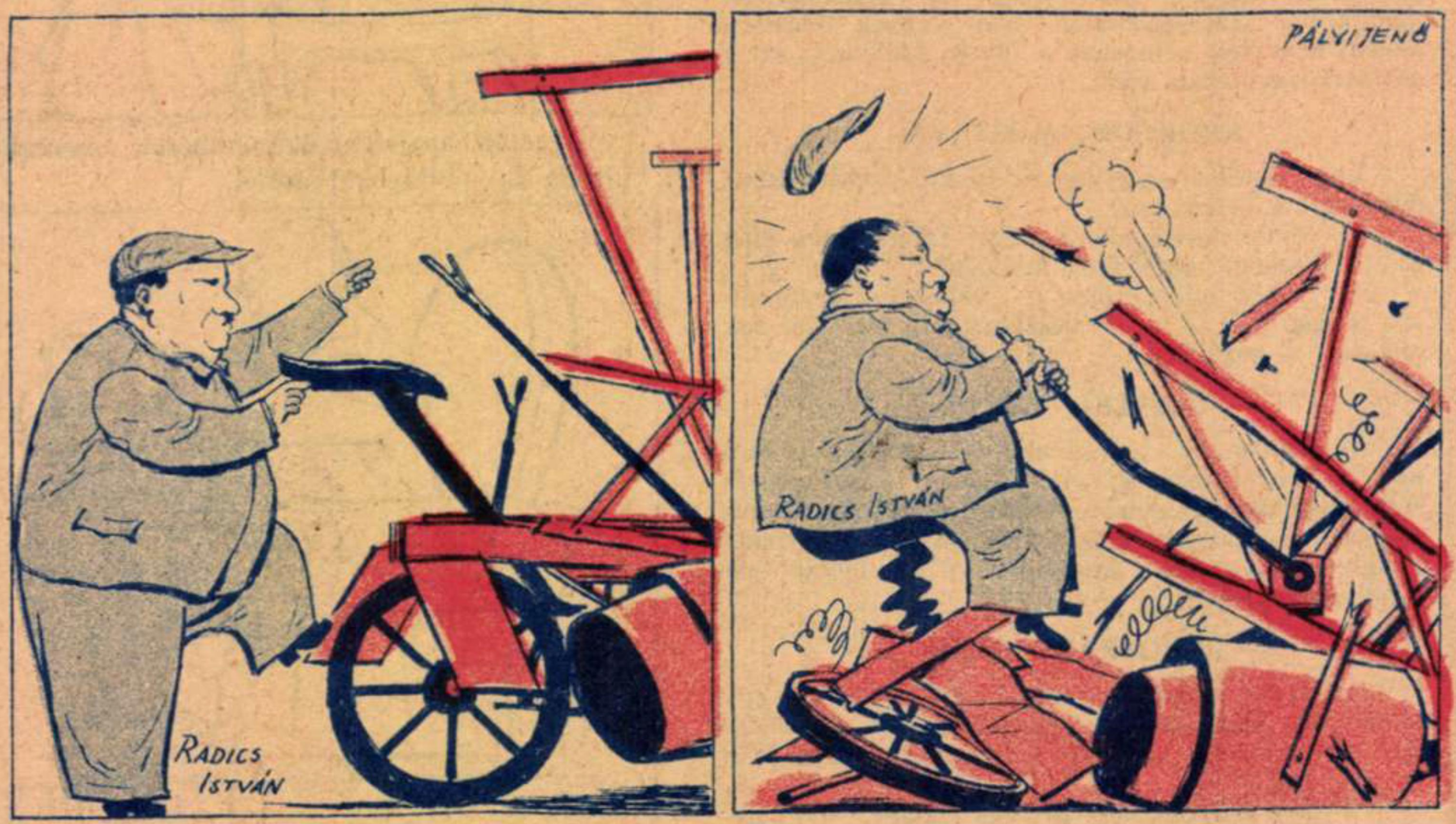
Sikerült azonban kinyomoznunk, hogy miért nincsenek a tószegi gépállomáson traktoroslányok, mért nem akarnak a tószegi lányok a híres szovjet traktoristanő, Angelika Pása nyomdokába lépni. Először is azért nem, mert a gépállomás nem fejt ki elég agitációt, nem mutatja meg a traktoros munka szépségét. Mért nem hívják meg a fiatalokat egy napra a gépállomásra? Biztosak vagyunk benne, hogy sokan megszeretnék a traktoros szakmát. Aztán azt is rebesgették, de csak úgy félfüllel hallottuk, hogy a tószegi lányok félősek, semmi kincsért nem eresztenék el anyjuk szoknyáját és mindig megtalálhatók a búboskemence körül. Ezt a pletykát meg kell cáfolniok.

A gépállomás központja a faluban van. A volt főjegyzők kastélyában. Ott, ahol valaha dinomdánomok folytak, most a gyapot alá való szántás statisztikai kimutatását készítik, brigádirnokok szorgoskodnak, motorosok jönnek a határból, vidám indulót harsog a hangszóró. Folyik a munka.

A gépállomásiak nem is tudnak másról beszélni, mint a két főkérdésről: az őszi munkák minél előbbi befejezéséről, és a munkaerőhiányról. (A fiatalok között népnevelő munkát kell végezni, de nem azzal, hogy a DISZ-helyiséget raktárnak rendezik be.)

A tószegi gépállomás az elsők között van. De tervbe vették, és tervüket meg is valósítják, hogy nem az elsők között, hanem legelsők akarnak lenni.

Mikes György

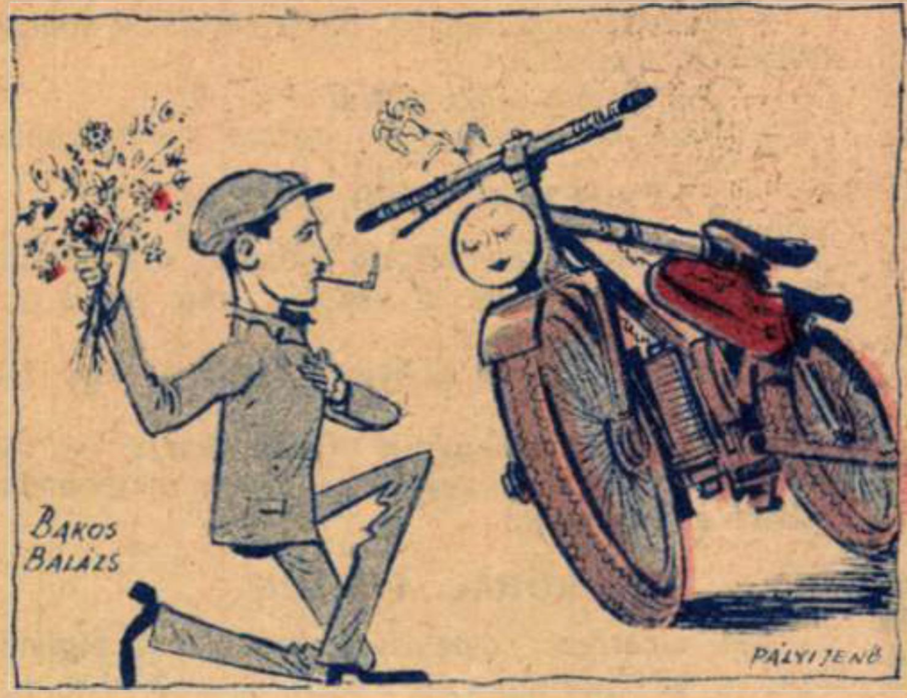

Radics István, a gépállomás körzeti szerelője mázsás súlyával szerzett nagy népszerűséget. Termete miatt nem engedik felülni az aratógépre, mert félnek attól, hogy összetörik alatta a gép. Rajzolónk (aggodalmában) meg is rajzolta ezt a lidérces víziót.

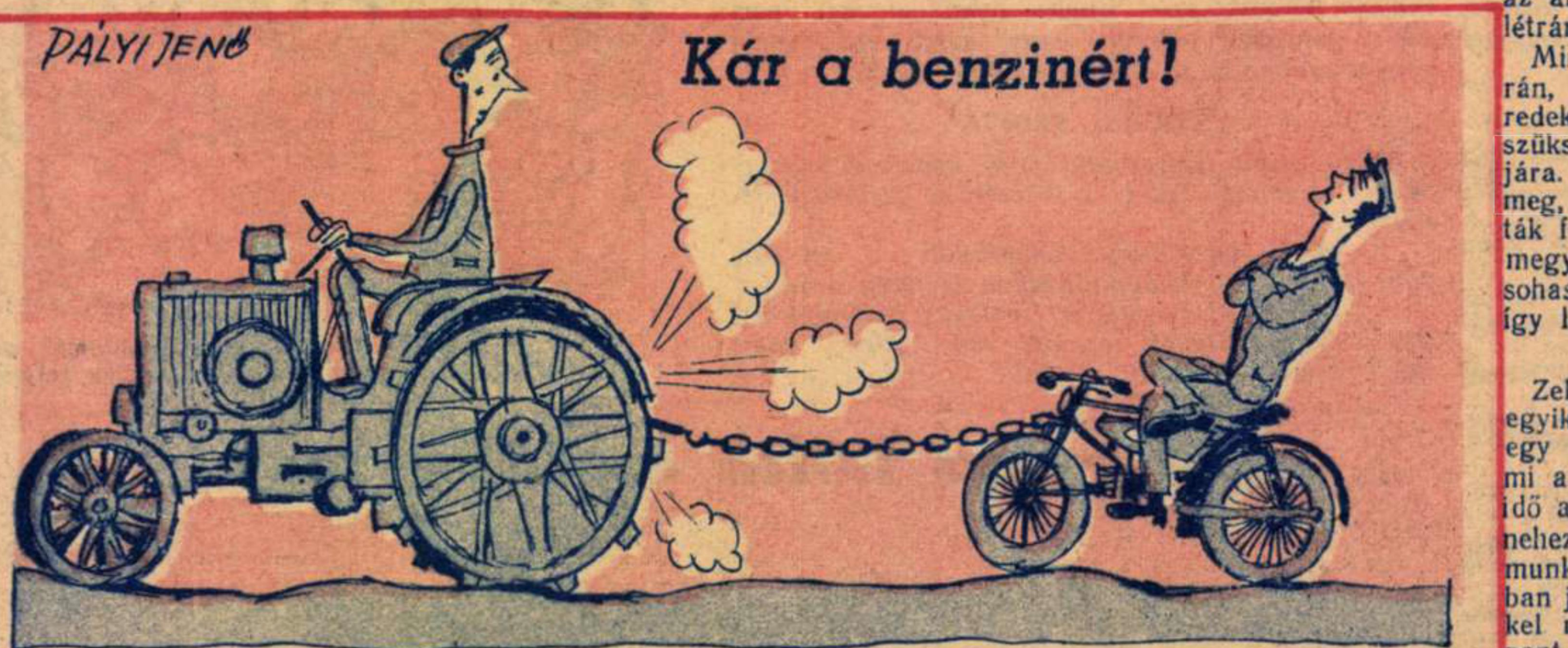
Szalay Rebeka, a gépállomás brigádirodistája mindennap teát visz ki a dolgozókhoz. Jó szívvel kínálja:

— A tea, meg a cukor ingyen van. Csak a vízért kell ötven fillért fizetni...

Bakos Balázs arról híres, hogy nem udvarol senkinek a környéken. Csak egy szerelme van: a motorkerékpár.

Kár a benzinért!

Aminek nem szabadna lennie: legutóbb traktorral vontattak be egy bedöglött motorkerékpárt a gépállomásra. Nem kár a benzinért?

Ebédre bableves volt és lekvárosgombóc. Gombócból nem több és nem kevesebb, mint tizenkét darab jutott egy főre. A konyha teljhatalmú főnöknője nagy szeretettel nézte az ebédelőket és állandóan azt kérdezgette: „Nem maradtatok éhen, édes gyermekeim?" Ha mi a tizenkét gombóc után repetát kértünk volna, akkor már nem írhattuk volna meg ezt a riportot. (Megpukkadtunk volna.)

Életkor

A gépállomásnak négy brigádírnoka van: négy fiatal lány. Tizenhét, tizennyolc évesek. Leadják a jelentést, kiállítják a munkautalványt, ellenőrzik a teljesítményt, kezelik a bérlistát, egyszóval irodai munkát végeznek. Elsején az egyik brigádírnok átadta a tószegi gépállomás legöregebb szerelőjének a fizetését.

Az öreg megsimogatta a lány szőke haját, azután megszólalt:

— Én majdnem olyan idős vagyok, mint maguk...

Azután halkan tette hozzá:

— ...négyen együtt.

Fülöp Ferenc, a gépállomás vezetője, szabad idejében vadászni szeret. De még nem elég jó puskás. Legutóbb diadalmasan ujságolta, hogy jó messziről sikerült egy nyulat lelőnie. Nem tudta, hogy a gépállomás tréfás dolgozói lőtt nyulat állítottak fel egy bokor mellett azt lőtte le újra Fülöp Ferenc.

TÓSZEGEN LÁTTUK

A tószegi gépállomás arról nevezetes, hogy másodszor nyerte el „A megye legjobb gépállomása" feliratú gyönyörű vándorzászlót. Büszke is erre a tószegi gépállomás minden dolgozója. Megfogadták, hogy 1952-re is megvédik a büszke címet és nem adják ki kezükből a vándorzászlót. Évi tervüket már teljesítették és most igyekeznek a rizsföldeken is jó munkát végezni. Fülöp Ferenc, a gépállomás vezetője, jól irányítja a munkát. Harsány hangon beszéli meg munkatársaival a munka menetét és jól tudva, hogy kicsit éles a hangja, jóízű humorral enyhíti hangos beszédét. Legutóbb történetesen nagyon halkan mondott valamit Pinkóczi József raktárkezelőnek. A gépállomás dolgozói csodálkozva hallgatták Fülöpöt. Juhász György odaszólt Bakos Balázs brigádvezetőnek:

— Hallottad? Most egyáltalán nem dörgött a hangja. Biztosan beteg...

*

Tószeg a megye 29 gépállomásának példaképe. Mindenben első helyen áll. Az utolsó hellyel Jászfelsőszentgyörgy „büszkélkedik".

— Mi ennek az oka? — kérdezzük a tószegiektől.

— Mással voltak mostanában elfoglalva, elhanyagolták az őszi tervet — hangzik a magyarázat. — Nősül az egész gépállomás. A főgépész, a könyvelő, a gépállomásvezető, mind a közeli lakodalom lázában ég.

Szerencsekívánatainkat küldjük a jászfelsőszentgyörgyieknek, de mielőtt hűséget esküdnek, hűségesen teljesíteniök kellene az évi tervet is.

*

A gépállomás padlásán is raktár van. A dolgozók időnként rendet csinálnak a padláson, osztályozzák az alkatrészeket. Meredek, keskeny létrán kell felmenni a padlásra.

Mindenki fürgén felmegy a létrán, csak László Bálint fél a meredek úttól. Viszont jól dolgozik és szükség van a padláson is munkájára. A problémát úgy oldották meg, hogy Lászlót kötélen vontatták fel. Egyébként László Bálint a megye legnyugodtabb embere, sohasem jön ki a sodrából. Csak így lehetett őt „felhúzni".

*

Zeller Károly főgépész a szakma egyik legjobb munkása. Ha ránéz egy beteg gépre, már tudja, hogy mi a baja: meg is javítja rekordidő alatt. Amilyen jó gépész, olyan nehezen megy neki az irodai munka. Meghatározott időpontokban jelentést kellene írnia, de ezekkel mindig elkésik. A megyeközpont állandóan sürgeti az elmaradó jelentéseket.

Meg is jegyezte az egyik vontató-gépész:

— Öt sor az egész jelentés, de Károly bácsi szívesen elcserélné ezt az öt sort öt kombájn megjavításával.

*

Kas Menyhért a gépállomás legjobb dolgozói közé tartozik. A cséplésnél első lett, évi tervét 140 százalékra teljesítette. Megfogadta, hogy túlteljesíti felajánlásait. Ezért dícséretet érdemel. Kas a jó bort sem veti meg. Ha kedvenc italához jut, akkor természetesen borivási tervét is túlteljesíti. Ezért nem érdemel dícséretet.

*

Amikor a kulákok felől érdeklődtünk, szóba került egy Stefkó nevű kulák. Szerettünk volna valamit hallani róla és ekkor kiderült, hogy Stefkó nem olyan kulák, mint a többi, mert Stefkó „jó kulák."

Vigyázzunk!

Ne dőljünk be a jó kulák meséjének. A gépállomáson éberebbnek kell lenni. Ha a gépállomáson így vélekednek, akkor mit mondanak a faluban?

P. L.

Jövő héten:

A FOGASKERÉKGYÁRBAN